Перець

№ 17 (556). РІК ВИДАННЯ XXV. Ціна 10 коп. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1965

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Через отакі ось окуляри іноді зирять на життя молоді та ранні екземпляри.

НА БАТЬКІВСЬКІ ЗБОРИ

Мал. БЕ-ША

— Давай, Жучка, показуй, де школа!..

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ПРАВДУ КАЖУТЬ

— Дурна була, що за тебе
Вийшла, — каже Настя.
— Бачиш, правду кажуть люди:
Дурень має щастя.

В. ПАГИРЯ.

м. Мукачеве.

ХВАЛЕНИЙ МИТРОФАН

Митрофанова дружина
Чоловіка вихваля:
«Ти в районі ще знайди-но
Де такого коваля!»

Таж артіль без Митрофана —
Ні сюди, ані туди!
А давайте-но поглянем
На оті його труди.

В кузні — дзенька,
В кузні — блямка,
В кузні — молот вибива...
А втяли за днину... клямку
Митрофану до хліва!

В. КОРЧЕНЮК.

м. Козятин.

ВІН ОБРАЗИВСЯ ДАРМА

(За народними мотивами)

Вова — радість не сховати —
Вбіг до тата в кабінет:
— Ой поглянь, поглянь-но, тату, —
Змалював я твій портрет!

Тато глянув: — Що ж, чудово!
Тільки, що це за дива?
Чом, скажи, у мене, Вово,
Зеленаста голова?

Посміхнулись очі хитрі:
— Ти образився дарма!
Що поробиш — на палітрі
Фарби лисої нема!..

Євген **БАНДУРЕНКО.**

*Лист Іванові Костянтиновичу КУПРІНУ — голові
Олександрівського міжколгоспбуду-довгобуду,
на преславній Донеччині сущому.
Особисто, у власні руки.*

Дорогий мій Іване Костянтиновичу!

От на кого не очікував скарги, так це на вас. Такий же був, кажуть, працівник справний, такий же був керівник ретельний — і раптом на тобі — скарга. Та ще хто скаржиться, Іване Костянтиновичу,— малюки, громадяни ясельного віку скаржаться. Ще й говорити як слід не навчилися, а вже пишуть: «Дядя Ваня нового садоцка нам не будує».

Але, щоб ви мали повнішу уяву про зміст цієї скарги, я з вашого ласкавого дозволу наведу її тут повністю. Тє любезні, — як казав Кіндрат Галушка,— читайте.

«Доблий день, діду Пелець! Ми взе і плацемо, ми взе і скацемо. Мозе вам цікаво знати, цого ми плацемо й цого ми скацемо, то ми взе вам лозказемо. Дузе ми плацемо, бо нас дитяций садоцок знаходиться у хаті тьоті Дусі, а хата тьоті Дусі дузе тісна і подвіл'я дузе тісне, і нема де нам забавлятися і нема де лізецка ставити, а ми як пообідаємо, як понаїдаємося болсцу й касі, то дузе нам спатки хоцеця, а лізок усім не хватає, то тлеба йти додому спати, а йти дузе нам не хоцеця, бо дузе спатки хоцеця, то ми й плацемо.

А буває, діду Пелець, со скацемо. Це коли Васько нам казе: «Не плацте, дулненькі, сколо дядя Ваня Куплін новий садоцок нам постлоїть. Он баците взе й хандамента викопав. Дядя Ваня холосий, дядя Ваня цяця. А ми скацемо на одній нозі і пликазуємо: «Дядя Ваня бека! Дядя Ваня бека!»

А Васько дузце селдиться і сципаєця, а ми сце дузце сміємося, а Нінка казе: сам ти, Васько, дулненький, бо не знаєс, со хандамента взе кози зглизли, а дядя Ваня цього не бацить, бо як наїсться болсцу й касі, то йому тез спатки хоцеця, а Васько знов селдиться і сципається, а ми знов скацемо і сміємося, а як тлеба після обіду йти додому спатки, то знов плацемо, і Васько плаце, і Нінка тез плаце, бо дядя Ваня нового садоцка нам не будує».

А далі вже йдуть підписи й така адреса: Колгосп імені Крупської, Олександрівського району, Донецької області. Самі розумієте — сигнал є сигнал, тим паче такий незвичайний. Треба перевіряти, треба реагувати. Я до голови колгоспу ім. Крупської товариша Єрофєєва. Питаю:

— Правильно мені сигналізує майбутня хліборобська зміна чи неправильно?

Прочитав тов. Єрофєєв скаргу, посміхнувся та й каже:

— Не зовсім. Є тут одна неточність: «хандамента» не кози згризли, а він сам розвалився од старості. А так все правильно написано. Наш шановний міжколгоспбуд-довгобуд ще в минулому році мав повністю закінчити будівництво ясел-садка на 75 дітей, але обіцянки своєї не виконав і навіть не червоніє. Червоніти доводиться нам. І перед малюками, і перед їхніми батьками. Колгосп наш хороший, економічно міцний, а от дитячі ясла у нас розміщені в тісних селянських хатинах. Надіялися на міжколгоспбуд, як на кам'яну гору, молилися на нього раділи. От тепер, думали, нашим діткам розкіш буде, от тепер ми покажемо, як ростити й виховувати нашу зміну. А показуємо старий зруйнований «хандамент».

І зітхнув невесело товариш Єрофєєв і каже мені:

— Поїдь, шановний Перче, ще в деякі наші села, там теж не кращу картину побачиш. Іван Костянтинович у нас перший спец по довгобудах.

Поїхав я у Спасько-Михайлівку, поїхав у Катеринівку, та як побачив, що ви там накатеринили, так уже, повірте, і в мене настрій скис. Ай-я-яй, ай-я-яй, Іване Костянтиновичу! Ну хіба можна так байдуже, так негарно до маляточок наших симпатичних, до квіточок наших хороших ставитися, спиною до них повертатися? Знаю, ви мені зараз скажете (у таких випадках це аргумент № 1):

— Не я перший, не я останній, так чому це до мене перша чарка п'ється?

Що правда, то правда, Іване Костянтиновичу. Не ви перший, не ви й останній. Є такі специ по довгобудах і на Дніпропетровщині, і на Сумщині, особливо, коли вони за будівництво дитячих закладів беруться, але будьте певні, що їх теж почесними грамотами нагороджувати не будуть. І до них доберуться. Та, думаю, що це не така вже для вас і втіха. Втішатися будете, коли дітки в нових яслах і садочках ростимуть і веселу пісеньку про вас співатимуть:

Нумо ж веселиться,
Гратися, сміяться...
Дядя Ваня — киця,
Дядя Ваня — цяця.

А поки що все виходить навпаки. Так що ще раз — ай-я-яй, Іване Костянтиновичу!

Як і завжди, від усього серця

Од Вашого **ПЕРЦЯ.**

http://perec-ua.livejornal.com

Телеграфне Агентство Перця

ДАЛИ ДУХУ!

ТЕРНОПІЛЬ. (Наш кор.). У гострій спиртивній боротьбі тривають багаторічні змагання між мешканцями села Качанівки, Підволочиського району, та керівниками місцевого спиртозаводу на чолі з його директором т. Кукуріним П. В. Накинувшись на противника всіма ядучими випарами браги, що розкладається, спиртовики і цього року примусили мешканців села щільно затулити носи і тікати світ за очі.

З перемогою вас, качанівські спиртовики! Дали духу противнику!!

У КРИМ ПО БУБЛИКИ

ЧЕРНІГІВ. (Наш кор.). Навіщо їхати по бублики в Крим, коли їх можна придбати у найближчому магазині! Це приголомшуюче відкриття зробив колись один негативний герой однієї стародавньої п'єси.

Позитивні ж працівники цілком сучасної установи, точніше — Міністерства автотранспорту та шосейних шляхів УРСР трохи відредагували це гасло. У них воно звучить так: навіщо Чернігівській автоколоні № 2236 ремонтувати агрегати на Київському авторемонтному заводі? Близько і дешево! (150 кілометрів). Хай їдуть на Дніпропетровський авторемонтний! У чотири рази далі (600 кілометрів), у шість разів дорожче! Негативному герою для відкриття знадобилися роки. Позитивні ж працівники спустили директиву про це, навіть не подумавши.

НОВЕ ЧУДО ХІМІЇ

РУБІЖНЕ, Донецької області. (Наш кор.). Хімічну реакцію небувалої інтенсивності викликав у споживачів Рубежанський хімічний комбінат. Він випустив новий засіб для консервування вишень, слив і томатного пюре — бензойну кислоту. Всі, хто придбав пакет нового хімічного засобу, інтенсивно скребуть потилиці, намагаючись вияснити, в якій же воді треба розчиняти ту кислоту: в гарячій, як зазначено на обгортці пакета, чи в холодній, як про це пишеться в інструкції всередині пакета?

Щодо самих працівників хімкомбінату, які випустили цю продукцію у продаж, то у них вона абсолютно ніякої реакції не викликає: їм ні холодно, ні жарко.

ЯК ДІЛИТИ КАЛЮЖУ?

СУМИ. (Наш кор.). Відколи на підступах до села Високе, Ахтирського району, з'явилася величезна калюжа, жодній машині ще не щастило прорватися до Високого. Проте водії автомашин не втрачають надії, що прийде і на їхню вулицю свято.

Це буде тоді, коли Височанський спиртозавод, колгосп імені Горького та Ахтирський відгодівельний радгосп домовляться, нарешті, про те, як спільними зусиллями засипати калюжу. Адже калюжа та — на стикові доріг, що ведуть прямісінько до цих господарств.

БОЛІЛЬНИКИ І СУДДЯ

Станція ЯВКІНО, Одесько-Кишинівської залізниці. (ТАП). Вже кілька місяців тут відбувається боротьба за приміщення торговельного рундука. Борються дирекція залізничного ресторану та місцеве споживче товариство. Ресторатори намагаються захопити рундук і не дати торгувати кооператорам. Болільники за споживче товариство — місцеве населення та робітники станції. Болільники за дирекцію ресторану — сам директор.

На боці споживчого товариства — явні виграшні можливості: ціни у споживчому товаристві без ресторанних націнок. Проте суддя змагань начальник станції Явкіно т. Кисельов явно підсуджує дирекції ресторану.

Суддю на ми-и-ло!

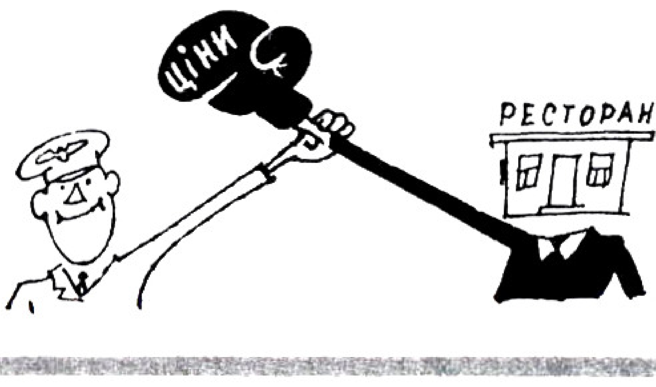

Мал. Л. БОЙКА

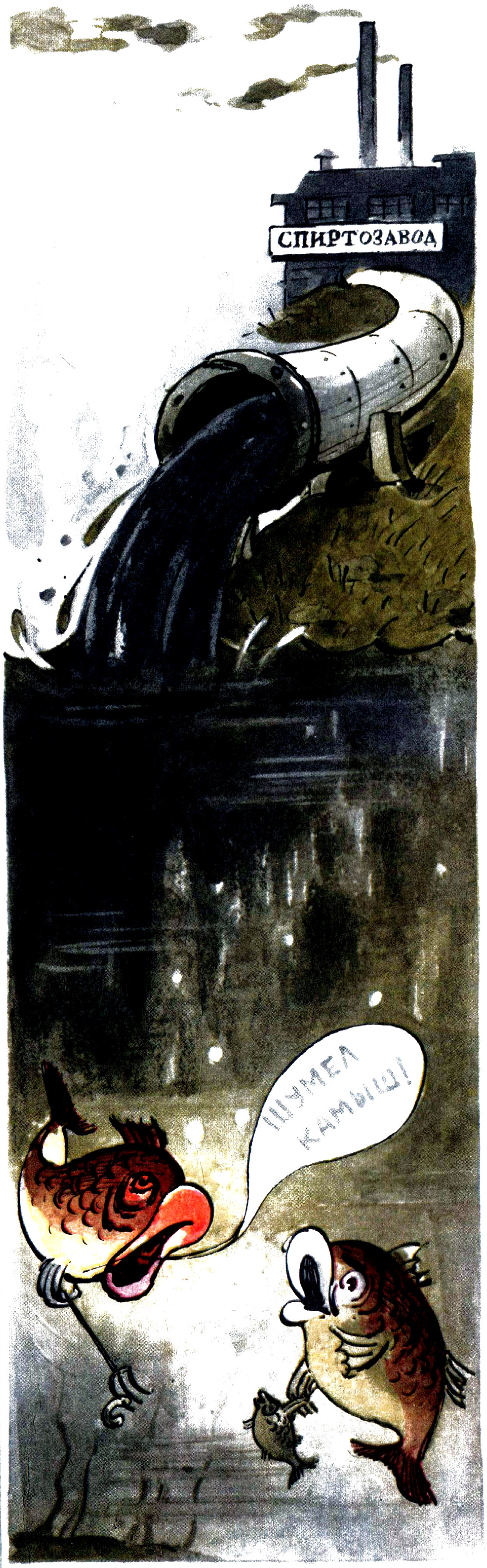

— Знову ти п'яний додому припхався?!

ДЕ Ж ПРАВДА?

Навіть загартований трагік здригнеться від цього несамовитого зойку:

— Де правда?!

Питання ставиться руба:

— Існує правда на світі чи не існує?

І ми вирішили прийти на допомогу шукачеві правди.

...Мешканець міста Саратова Михайло Антонович Розвадовський писав листи. Писав до Київської міськради, писав до редакцій газет. Просив, благав, вимагав дозволити йому обмін саратовської квартири на квартиру в Києві: «Саратовський клімат з його сухим і жарким літом та сильними морозами мені не підходить», — обгрунтовував він своє бажання.

А щоб нікому не спадав на думку якийсь хитрий хід конем, на всіх листах робив приписку:

«Мій син Марко, студент 5-го курсу, поїде туди, куди пошле його Саратовський держуніверситет. Син мій взагалі не збирається працювати на Україні».

Він присягався, що ніяких темних задумів не виношує. І, хоч ніхто цього не мав на підозрі, вперто, настирливо повторював:

— Я кажу правду і тільки правду: хочу переїхати в Дарницю лише вдвох з дружиною...

Так Розвадовський став мешканцем Києва. У двокімнатній квартирі № 78 по вулиці Космічній, 12, оселилися двоє: Михайло Антонович і його дружина Лідія Матвіївна.

І раптом в установи міста знову посипалися листи. Зміст їх був один.

— Де справедливість? Черстві, жорстокі, бездушні люди! Вони не хочуть прописувати в Києві мого нащадка, мою кревну дитину, мого Марка!

Йому цитували: «Син мій взагалі не збирається працювати на Україні». Йому нагадували: «...в Дарницю хочу переїхати лише вдвох з дружиною». Але він виставляв нові резони:

— Хто ж доглядатиме нас, як не син! Хто нам склянку води подасть, як захворіємо?

І Марка прописали.

Молодий фахівець поповнив армію київських педагогів.

А поборник справедливості Розвадовський пішов у наступ далі.

— Люди добрі, де ж правда? За які гріхи троє дорослих людей повинні тіснитися у двокімнатній квартирі?

І Дарницький райвиконком пішов йому назустріч: дозволив вступити в житлово-будівельний кооператив. Але при умові: в нову кооперативну квартиру вони переберуться втрьох, разом з сином.

Кооперативний будинок «Промінь» урочисто зустрів новоселів. Але серед них не було Марка. Марко залишився у батьківській квартирі. Один у двох кімнатах!

— Е, так не годиться! — сказали Розвадовським. — Слово дорожче грошей. Казали, що будете вкупі жити — от і живіть.

— Де правда? — знову обурюється старий Розвадовський. — Хіба можна примушувати батьків жити з сином?!

Йому цитували: «Хто ж доглядатиме нас, як не син!» Йому нагадували: «Хто нам склянку води подасть, як захворіємо?»

«...Встановлення видів і форм допомоги — особиста справа батьків і сина!» — філософськи відповідав Розвадовський.

Он воно як! Коли йшлося про прописку сина, — це була справа громадська. Коли ж виявилося, що молодий фахівець обманним шляхом захопив один двокімнатну квартиру, — тепер справа стала о-со-би-стою!

Над цією «особистою» справою б'ються тепер і райвиконком і міліція, суд народний і обласний, судова колегія в цивільних справах Верховного суду УРСР і Прокуратура республіки. Десятки людей вивчають багатотомне «правдошукання» Розвадовського.

А Розвадовський волає:

— Де правда?

Докотилося те волання і до нас. Познайомившись з цією історією, з її дійовими особами, ми теж хочемо запитати:

— Де ж правда?

Чому спекулянта промтоварами оддають до суду, а спекулянта довір'ям, добротою і гуманністю нашою навіть товариським судом не судять?

Де ж правда?!.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Анатолій Єгорович Абрамичев порвав усякі стосунки з законом. Закон заважав йому жити на широку ногу. Востаннє він утік од закону у Дніпропетровську на чужому мотоциклі і почав замітати сліди. Власникові вкраденого мотоцикла здалося, що злодія дуже поволі шукають. Він написав про це нам, а ми Дніпропетровській міліції.

З Дніпропетровська нам повідомили, що злодія спіймано. За крадіжку мотоцикла і ще за ряд злочинів Абрамичева засуджено до 6 років позбавлення волі.

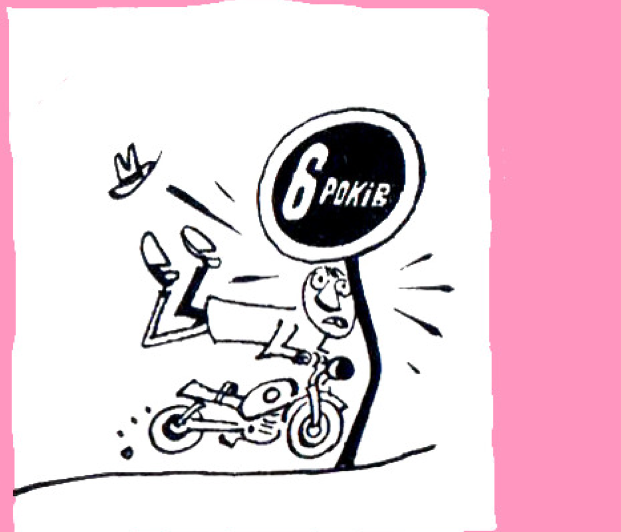

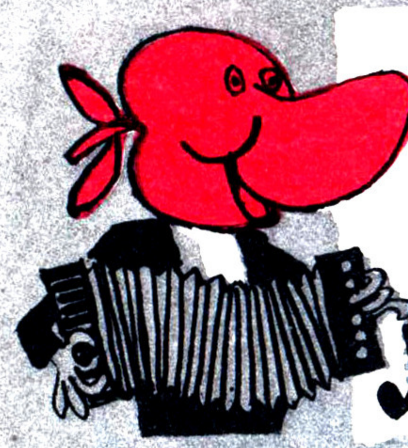

За народними мотивами

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

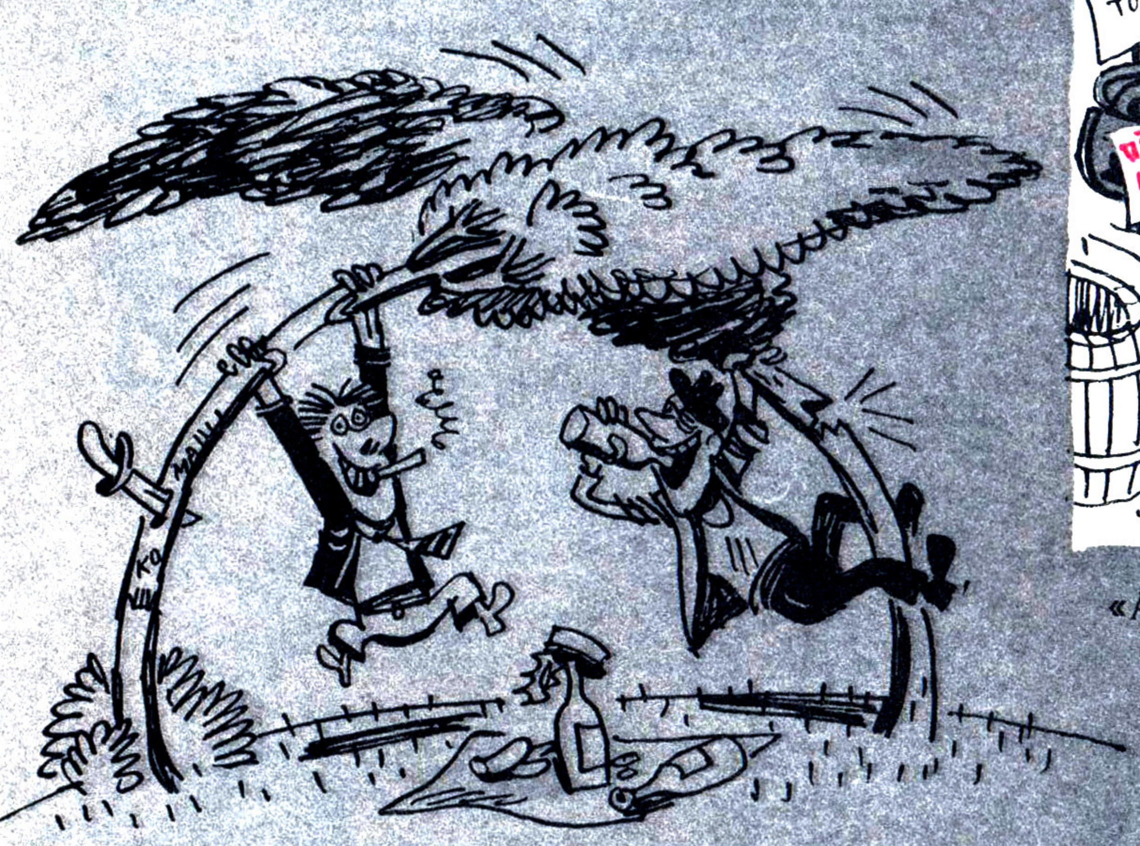

«Ой у полі дві тополі,
Одна одну перехитує».

«А у тої дівчиноньки мальовані двері...»

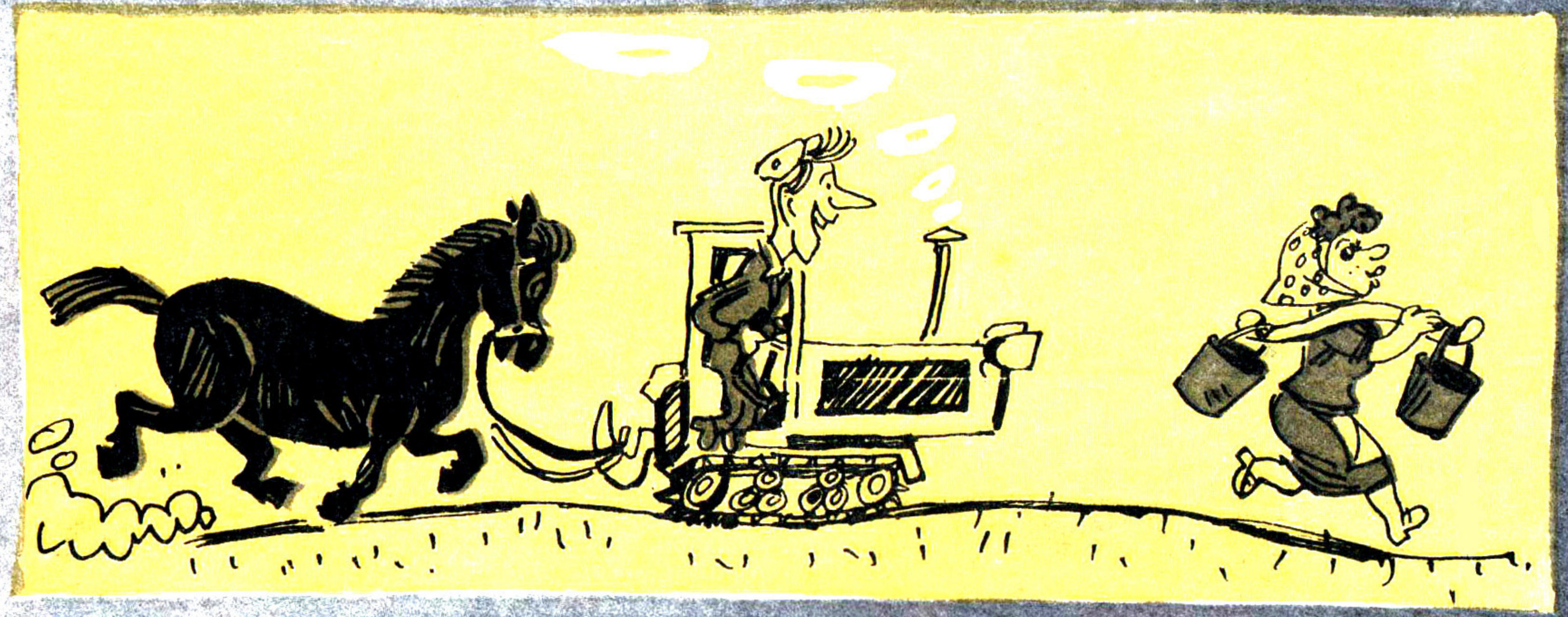

«А за нею козаченько веде коня напувать...»

«— Ой пішов я вулицею,
Було мені стидно:
Ніс я курку під пахвою,
Хвостик було видно».

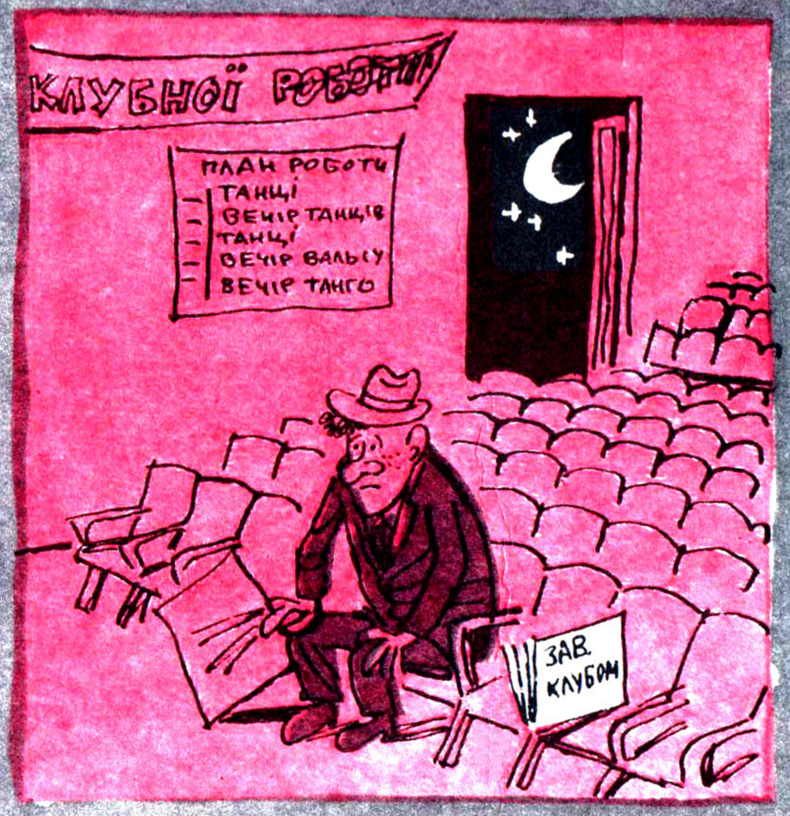

«Вечір прийде, нудьга найде,
Ні з ким розмовляти...»

М'ЯКІ МУЖИКИ

У місті Р. трапився навесні замітний випадок. Один селянин їхав возом на базар, другий повертався з базару; один поспішав на торг, гадаючи, що дуже запізнився, другий, поторгувавши і могорич запивши, квапився додому. І вийшло так, що вози зчепилися навхрест, коні стали дуба, жеребці заіржали до чужих кобил, упряж переплуталася. Жах!

Такі випадки в білий день — а ще й тепер при загальнім у нас автомобілізмі — трапляються не густо. Аж проситься візникам ревнути на весь живіт:

— Ти як їдеш, сучий сину?!

— Очі тобі повилазили, шельмо?!

Звісно, після словесного обстрілу водії зіскакують з воза, на початок хльоснуть один одного батогом, потім активніший бере до рук більш переконливий аргумент — орчик чи люшню. (Найкращий аргумент — це дишель, але з ним багацько мороки, і в місті, як-не-як, таки не личить ним орудувати.)

Міський люд якось мало звернув уваги: лиш один добродій дивувався, що вози, мов маєві хрущі, зчеплені.

...Зупинилися натомість, як укопані, — сільські жінки, що з клунками на плечах ішли тротуаром. Селянки з природи дуже цікаві і над чужим лихом страх як люблять уболівати. Поставали отож цокотухи, клунки бух на землю, самі замінилися в слух і зір, щоб нічого не пропустити з безплатного видовища.

Але що ж вони бачать?..

Один хурман тихо шепнув коням: «Назад! А давай!»

Другий візник лиш зітхнув неголосно. «Посеред міста така притичина. Коли б я хоч п'яний був!»

Поволеньки обидва розплутали упряж, розчепили дишлі, один потягнув коней назад, другий погнав наперед і — поїхали кожний своєю дорогою.

Ні бійки, ні прокльонів, ні навіть лайки!

Селянки, глибоко обурені і повні злості, завдавали собі вузли на плечі.

— М'які мужики, фе! — завважила одна.

— Ігій! Нікчеми вдалися! — спалахнула друга.

І пішли...

Тарас ФРАНКО.

ДРУЖНІ ШАРЖІ АНАТОЛІЯ АРУТЮНЯНЦА

Художник Анатолій Арутюнянц готує до друку альбом дружніх шаржів на діячів культури, літератури й мистецтва України.

Подаємо тут дружні шаржі з цього альбома з текстами Д. Молякевича.

Євгенія МІРОШНИЧЕНКО

Недаром кажуть між людей:
«—То український соловей».

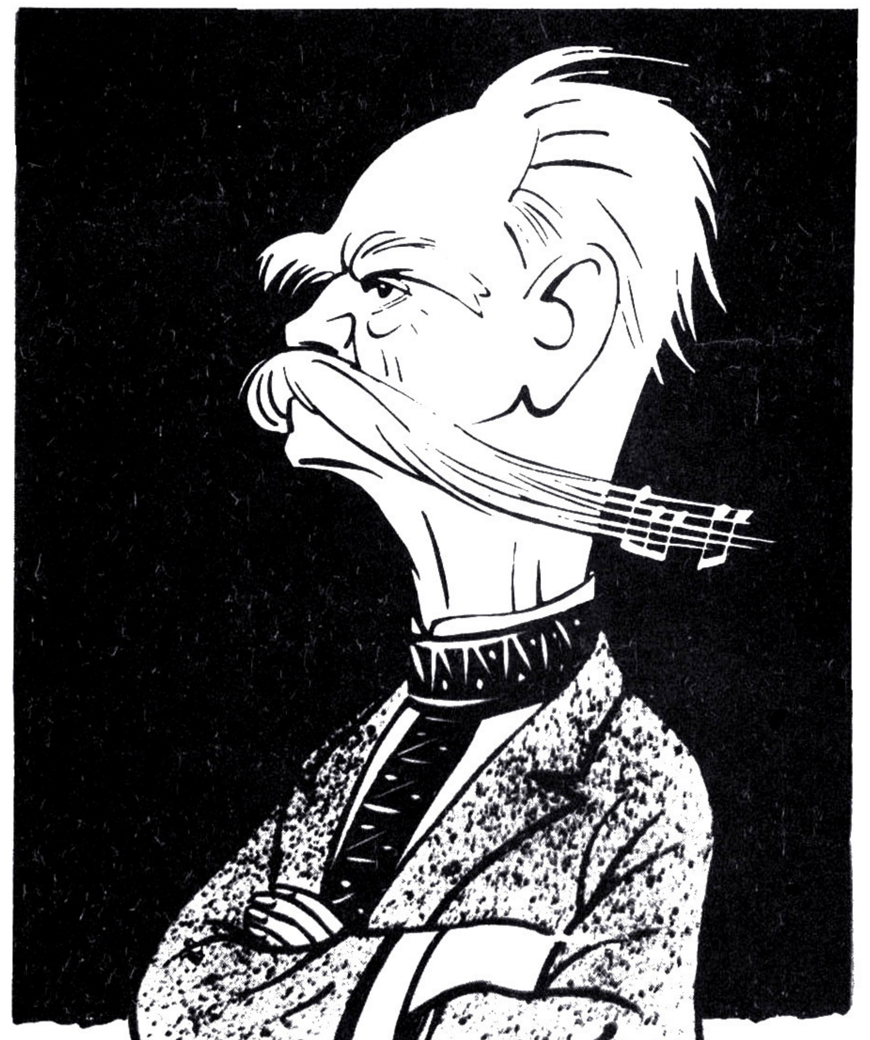

Левко Миколайович
РЕВУЦЬКИЙ

Як водиться у нас, — по-людському
За рідну пісню кришталеву
Б'ємо чолом Левку Ревуцькому,
Сиріч, в музичнім світі — Леву.

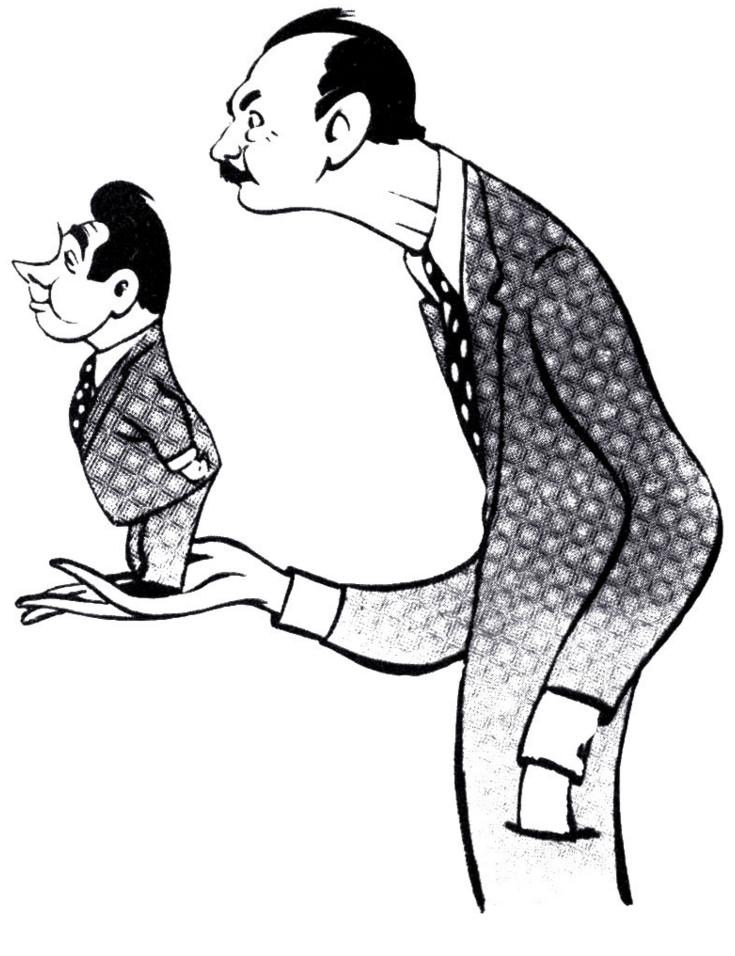

Юрій ТИМОШЕНКО
та Юхим БЕРЕЗІН

Ось вам — зразок раціоналізації,
Як можна жить театрам без дотації.
Погляньте на акторську цю сім'ю —
Чотири нерозлучних побратими:
Ю. Тимошенко та Березін Ю.
Ще й Тарапунька тут, і Штепсель з ними...
Здавалося б, — роздуті штати,
Але ж на чотирьох — лиш дві зарплати!

БАТОГАМИ, МАБУТЬ, НЕКУЛЬТУРНО...

У колгоспі ім. Свердлова, Вінницького району, Вінницької області, розкрадають будматеріали.

У Деражнянській чайній, Хмельницької області, хапуги денно і нощно пропивають накрадені у держави гроші.

Диктори Лубенського радіо (Полтавщина) заїкаються та шепелявлять.

Їздовий Кременецького санаторію (Івано-Франківська область) пиячить і кривдить коней.

Продавець магазину села Красне, Рожнятівського району там-таки на Івано-Франківщині, обраховує покупців.

Директор радгоспу «Золоті піски», Цюрупинського району, Херсонської області, дохазяювався до того, що вівці не дають вовни. Ходять лисі, як бубони.

Секретар сільради села Косівська Поляна, Рахівського району на Закарпатті, видає фіктивні довідки, а у вільний від цієї роботи час активно пиячить.

Словом, робиться таке на білому світі, що хочеться або заплющити очі і кудись тікати, або кричати: «Калавур, міліція!»

Страшні речі робляться на світі. Ні перчанської мітли, ні перчанського пера на них не вистачить.

Але давайте не будемо панікувати, давайте візьмемо себе в руки і спробуємо у всіх отих жахах розібратися. Спробуємо ближче до них придивитися.

І коли ми розберемося, і коли ми, взявши себе в руки, ближче роздивимось, то виявиться, що все воно трохи не так. А коли ми ще краще роздивимось, то виявиться, що будматеріалів у колгоспі ім. Свердлова ніхто не розкрадав. І ще виявиться, що хоч і п'ють люди у деражнянській чайній (варто було б, звичайно, пити трохи менше, але це інша тема), але п'ють вони за свої, чесно зароблені гроші. Виявиться також, що хоч на лубенському радіо дикторами працюють не Левітани, але диктори там пристойні. Дізнаємось ми також, що коні у Кременецькому санаторії і вівці у радгоспі «Золоті піски» почувають себе, нівроку їм, добре. За одним довідаємось, що продавець у Красному, як і секретар сільради у Косівській Поляні, чесні і цілком порядні люди.

А як же ж?.. А так. Відомості, наведені вище, подавалися прямісінько із слізливих листів, що надійшли до редакції. Боже, що то були за листи! Кожен з них спроможний викликати жаль і співчуття навіть у сірого замшілого каменя. А в редакції ж не каміння, у редакції живі люди. І от беруть ті живі люди відрядження, витрачають ті живі люди державні гроші, підпрягають ті живі люди інших живих людей (а в тих своя робота) — і все з однією метою, щоб допомогти, щоб зарадити.

Їдуть з Перця посланці у всі кінці, дзвонять телефони, летять листи і телеграми тільки заради того, щоб через якийсь там час констатувати: «Відбій, братці, факти не підтвердилися». І листи, у яких «факти не підтвердилися», лягають собі любесенько в архів, а в їхніх авторів навіть за вухом не свербить.

Піди потім розбирайся, чому громадянинові Копотуну із Лубен не сподобались місцеві диктори, і чим голова колгоспу ім. Свердлова не потрафив громадянинові Шамалюкові.

Буду відвертий, я не вибирав спеціально листів з купи тих, на паспорті яких значиться — «факти не підтвердилися». Не вибирав, бо в цьому немає потреби. Про що б у такому листі не йшлося, якими б сльозами він не був просякнутий, ціна йому одна. А як цінується брехня або відвертий наклеп, думаю, немає потреби говорити.

Хочеться тільки сказати, що йдеться не про анонімні листи, коли автор почуває себе у безпеці і може «сміливо» паскудити з кутка, як той тхір. Йдеться про листи, які мають конкретних авторів. І йдеться про авторів, які підписували своє ім'я, заздалегідь знаючи, що вони завдають мороки і редакції і низці інших установ тільки для того, щоб почути у відповідь: «Пробачте, шановні, але ваші листи, м'яко кажучи, брехливі». Трапляється і так, що анонім підписує листа прізвищем свого сусіда. То ж то, мабуть, радості, то ж то втіхи він має, заглядаючи через тин, як численні комісії і кореспонденти добиваються у сусіда правди, вимагають пояснень!

Серед малошановного племені громадян, які ніяк не можуть позбутися сверблячки рук і чухають їх об папір, є оригінали, для яких однієї редакції чи однієї установи, виявляється, замало. Тоді вони починають шмаляти під копірку. Нещодавно редакція одержала листа від громадянина Ковальова з села Сніжкове, Кремгесівського району, Кіровоградської області, де Ковальов не просто плакався, а виводив на чисту воду всіх і вся. Все, що оточувало Ковальова, було негідним і злочинним. Словом, тривожний сигнал, як прийнято називати такі листи.

А згодом редакція одержала іншого листа. З Кіровоградського обласного комітету партії. І там чорним по білому значиться: «Факти, викладені в листі гр. Ковальова, перевіркою не підтвердились. Подібні листи ним були надіслані в декілька редакцій газет і журналів і неодноразово перевірялись партійними і радянськими органами».

Чи знаєш ти, шановний читачу, що значать слова «неодноразово перевірялися»?

Коли не знаєш, то знай, що на ці перевірки витрачено безліч часу, нервів багатьох людей і, коли хочеш, державних коштів.

І дивна мораль. Коли громадянин А дасть ляпаса громадянинові Б, у громадянина А завжди є гарантія дістати принаймні 15 діб. Але коли громадянин А зганьбить у листі громадянина Б, зведе на нього наклеп, то громадянин Б матиме гарантований розлад нервової системи, а громадянин А почуває себе як за кам'яною стіною.

Народна мудрість колись про отаких писак казала: «Батогами б вас писало». Нам, на жаль, цей варіант не підходить. Батіг, як виховна одиниця, не може бути зарахований до активу сучасності. Але щось з тими писаками робити таки треба!

Микола БІЛКУН.

http://perec-ua.livejornal.com

БУБЛИК З МАКОМ

ПОЕМА-КАЗКА

За широкими морями,
За високими горами,
Між розлогих ясенів
Жив та був собі Омелько,
Той, который мав сімейку,
Невелику й немаленьку,
А точніше — сім синів.

Старший звався Митрофаном,
А підстарший Селифаном,
Третім сином був Степан.
Далі мав він ще Мар'яна,
Купріяна і Дем'яна,
А найменший звавсь Іван.

Ті брати жили недаром —
Хлібо-булочним товаром
Постачали світ вони, —
Тож пекли мандрики, булки,
Пампушки, коржі, мантульки,
Паляниці й вергуни.

— Дорогі мої синове! —
До дітей татусь промовив, —
Добре справа в нас іде
По книшах, мандриках, булках,
Вергунах, коржах, мантульках,
Паляницях і т. д.

А тепер, мої синаші,
Покажіть уміння ваше
І здивуйте білий світ,
Я даю вам день із гаком,
Ви ж спечіте бублик з маком
І до мене принесіть.

Батько скінчив мову скоро,
А Іван побіг в комору,
Підтягнув там очкура,
Плюнув хвацько у долоні,
Відтягнув мішки сторонні
Й хап один за гузира.

А Дем'ян гукає брату:
— Почекай! Не можна брати!..
Підійшов, муку притовк,
Олівець узяв з-за вуха,
Записав усе в гросбуха
І сказав: «Давай, браток!»

Взяв Іван мішок на плечі,
Переніс його до печі
І поставив на ослін.
Розв'язав на нім вірьовку
І, щоб сіяти нульовку,
Сито взять потягся він.

Купріян гукає: — Брате,
Ще не можна сито брати,
Ти хвилинку почекай!..
Полічив дірки у ситі,
Попроштрикував забиті
І сказав: «Браток, давай!»

В Купріяна взявши сито,
Ваня борошна насипав,
Пересіяв сам усе.
І, майнувши швидше вітру,
Він полив'яну макітру
До хатини вже несе.

— Почекай, Іване-брате,
Уточню я, де зсипати! —
Вчувсь Мар'янів голосок.
Підійшов він перевальцем,
Показав на денце пальцем
І сказав: «Давай, браток!»

А Іван на теє денце
Вже насипав борошенця,
Скільки треба влив води,
Потім взяв яєчок, солі,
І качалкою поволі
Покрутив сюди й туди.

І почув він глас Степана:
— Ти крути скоріш, Іване,
Щоб збігало через край!
Й не сюдою і тудою,
А тудою і сюдою, —
І додав: «Браток, давай!»

А як тісто вже лежало,
Ваня наш зробив кружало
І поклав його на лист.
Потім бублика для смаку
Притрусив дрібненьким маком
Й за рогач мерщій схопивсь.

Селифан гукає: — Брате,
Постривай-но в піч сувати!.. —
Підступив іще на крок,
І повчати мавши звичку,
Направляв рогач у пічку
І гукав: «Давай, браток!»

Заслонив Іван заслінку,
Рогача заніс під стінку,
І з чола зітер він піт.
А як випив кухоль пива,
Задоволено й щасливо
Подивившись на білий світ,

Митрофан гукає: — Брате,
Ще не час тобі сідати —
Ти ж, дивись, не забувай,
Що дали ми батьку слово, —
Бублик треба достроково
Нам спекти... «Браток, давай!»

Ой, чи довго чи не дуже
Бублик пікся — нам байдуже,
Тільки вийшов — хоч куди.
Перед браттями кружало
Наче сонечко лежало —
Хоч відразу в рот клади.

От і виконане слово —
Бублик з маком вже готовий!
Це його брати спекли
На утіху всій громаді.
І вони щасливі, раді
Бублик батьку понесли.

— Дорогі мої синове! —
До дітей татусь промовив, —
Вас вітаю від душі!
Ви пекли мандрики, булки,
Пампушки, коржі, мантульки,
Паляниці і книші.

А тепер, мої синаші,
З честю ви уміння ваше
Показати всім змогли.
Тож прийміть мою подяку
Та й за те, що бублик з маком
Достроково ви спекли.

Ми покінчили із ділом,
А тепер його розділим!
Не ображу у дільбі
Трудову мою родину!.. —
Проказав і половину
Він поклав у рот собі.

— Старший сину, Митрофане,
Я чував, що ти Івана
Добре брав у «перепльот».
Ось тобі віддяка, сину! —
І з остачі половину
Він поклав йому у рот.

— Ой підстарший, Селифане,
Я чував, що ти Івану
Рогача в піч направляв,
Ось тобі віддяка, сину! —
І з остачі половину
Він йому у рот поклав.

— Третій сину мій, Степане,
Добре ти навчав Івана
Як місити... І тому
Ось тобі віддяка, сину! —
І з остачі половину
Він поклав у рот йому.

— Сину любий мій, Мар'яне,
Ти ж на дно, куди Івану
Сипать борошно, вказав.
Маєш частку свою, сину! —
І з остачі половину
Він Мар'янові віддав.

— Любий сину Купріяне,
Точно в ситі ти Івану
Дірочки порахував!
Ось тобі віддяка, сину! —
І з остачі половину
Він йому у рот поклав.

— Ой, Дем'яне, сину славний,
Облік вів ти дуже справно,
І за це мені ти люб...
Ось тобі віддяка, сину. —
І з остачі половину
Він поклав йому на зуб.

— Любий сину мій, Іване,
Спік ти бублик непоганий,
Тож віддяку маєш от... —
І найменшенькому сину
Впало в жменю дві мачини
Й дірка з бублика у рот...

Не чіпав би я Омелька,
Не писав би про сімейку,
Ні про бублик, ні про мак,
Якби в нас ще вряди-годи
Преміальні спільні фонди
Не ділили точно так.

Юрій КРУГЛЯК.

БАМБУКОВІ ГАЇ НА БЕРЕГАХ ДНІПРА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА (за темою М. СКРИПНИКОВА (м. Запоріжжя), надісланою на конкурс).

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Херсонського тресту їдалень і ресторанів т. Бондар одержав сувору догану. Одержав за те, що в їдальнях і ресторанах міста не було порядку, і херсонці дуже нарікали на погану якість страв, на нечесну роботу касирок, на антисанітарію тощо. Попереджено і секретаря парторганізації тресту т. Морозову.

Винесло ці стягнення бюро Херсонського міськкому КПУ після розгляду фейлетону «Крокодилячі сльози», опублікованого в № 13 «Перця».

І ще, як повідомив нам секретар міськкому т. Нагурний, у громадському харчуванні міста почали наводити порядок. Декого з героїв фейлетону понизили в посадах, на декого наклали суворі адміністративні стягнення, а нечесних працівників повиганяли й притягли до відповідальності.

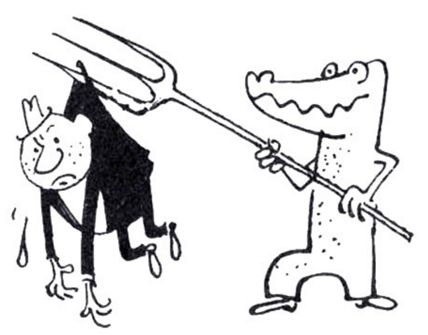

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

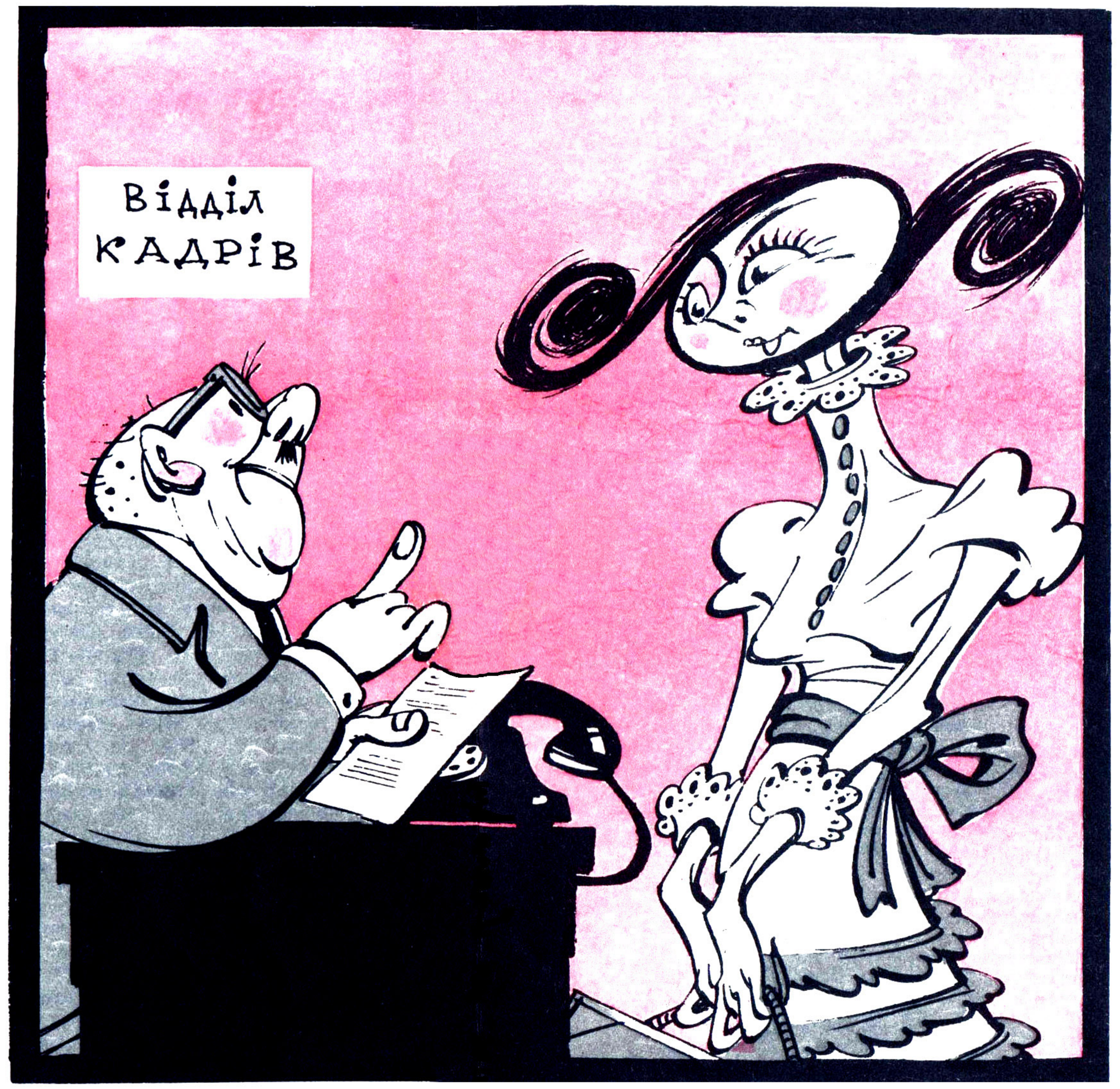

— Судячи по зачісці, ви нам підійдете на посаду секретарки.

ДЕНЬ ГОЛОВИ КОЛГОСПУ

(НЕ НАРИС)

Починається він, як і кожний день, з ранку. У голів колгоспів, скажімо, Черкаського та Шполянського районів на Черкащині він розпочинається так:

— Іване Дмитровичу, вам телефонограма. «Завтра в обідню перерву в тракторну бригаду приїде агіткультбригада. Їх потрібно нагодувать. Всього 10 чол. без керівника».

— Параско, приготуй ложки.

— Іване Дмитровичу, Ванько впав з груші, дайте машину...

— Іване Дмитровичу, дзвонили з управління, щоб прислали чотирьох чоловік на машині за міндобривами...

— Іване Дмитровичу, передали, що розпочалось масове відродження яблуневої плодожерки. Наказували негайно провести обприскування саду...

Дзвонить телефон.

— Іване Дмитровичу, забезпечте явку хімізатора колгоспу з журналом обліку.

— А хто ж обприскуватиме плодожерку?

— Наказ начальника виробничого управління...

— Іване Дмитровичу, вам наказують з'явитися в район з поясненням вашої неявки на семінар у комітет ДТСААФ...

Голова за голову, а йому пошту в руки:

— Іване Дмитровичу, наказують терміново передати в управління дані, скільки пошкоджено посівів від граду.

— А у нас град був?

— Грім був, Іване Дмитровичу, і дуже блискало, а граду не було. То що передавати?..

Іван Дмитрович розкриває конверти.

«Висилайте шовкопряда колгоспу за одержанням гусені. Шовкопряду видайте доручення і тару».

«Відбудеться нарада громадських розповсюджувачів преси, вам необхідно...»

«Забезпечте явку відповідального за спортивно-масову роботу на 9 годину ранку...»

«Негайно пришліть голову комітету ДТСААФ...»

«Повідомте дату злучки корів з бугаєм і тих, які штучним осіменінням, відповідно форми №...»

«Для забезпечення своєчасного виконання плану продажу державі хліба вашому колгоспові доводиться такий графік...»

У голові почало щось постукувати.

«Доводимо завдання по будуванню типових гноєсховищ та вивезення ставкового мулу...»

— У нас же ставків нема, де мул брати?

«Згідно прийнятих планів, оранку обов'язково проводити по злущеному грунту плугом з передплужником з обов'язковим укочуванням в агрегаті кільчастими котками».

— Невже той писака серйозно думає, що ми будемо орати бороною по нескошеній озимині?!.

«Подати у виробниче управління заповнені таблиці № 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54 з урахуванням...»

— Повідомте, скільки збираєтесь заготувати в цьому році льоду?

Голова зірвався з місця і кинувся до дверей. Забувши розкрити листи з райвиконкому, «Союздруку», фінвідділу, райспоживспілки і з першої пожежної частини м. Черкас, він кинувся через городи в поле.

— Іване Дмитровичу, — неслося йому вслід, — тільки що передали з управління, що цукровий буряк знищує озима совка. Наказали негайно виставити коритця з шумуючою мелясою по 10—12 штук на гектар...

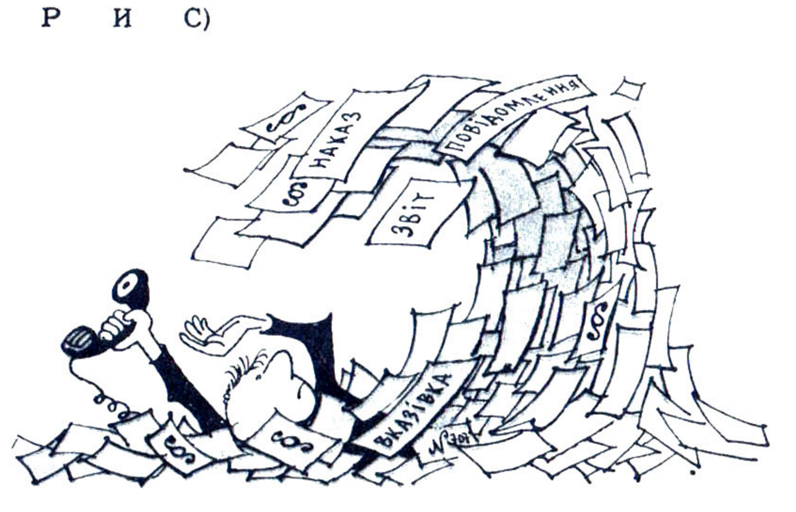

Та Іван Дмитрович більше нічого не чув. Увечері подзвонив у колгосп я.

— Івана Дмитровича можна?

— Його нема.

— А де він? У полі?

— Голову відвезли.

— Куди?

— У лікарню. У нього підвищений тиск.

Я не стверджую, що того дня Івана Дмитровича відвезли в лікарню через оті всі папірці і телефонограми. Факт такий був. Про це я й розповів своєму доброму знайомому — голові колгоспу Михайлові Івановичу Коваленку, Герою Соціалістичної Праці з с. Вергуни, Черкаського району.

— Невже це оті писарі з виробничого управління наробили? — запитав я.

— Якщо голова молодий, то, може, й не витримав, — сказав Михайло Іванович. — Це з незвички. Потім проходить. Голова звикає.

— Скажіть, Михайле Івановичу, а у вас теж так?

— Ви про тиск?

— Ні, про виробниче управління.

— Точнісінько.

— Скажіть, а затишшя у вашій роботі буває?

Було, — відповів т. Коваленко. — Під час реорганізації. Коли писарі в районі до стільців притиралися... Хоч спокійно засіяли.

Отак приблизно починається і так приблизно кінчається день голови колгоспу в Шполянському і Черкаському районах. А як у вас? Пишіть нам. Тільки не забувайте, будь ласка, про економію паперу. Щоб для виробничих управлінь вистачило.

Олег ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

ВИКОРИСТАНІ ПЕРШОДЖЕРЕЛА: журнали вхідної та вихідної кореспонденції Черкаського обласного виробничого управління (начальник т. Мусатенко). Розсилається по 490 папірців у день (десь трішки менше, ніж півпуда). Графіки, інструкції, форми та інші вихідні Шполянського (начальник т. Удовик) і Черкаського (начальник т. Попов) районних виробничих управлінь та типова одноденна пошта колгоспу «Україна» с. Бурти, «Пам'яті Леніна», с. Вергуни — по 16 папірців та по 8 телефонограм в середньому. Це крім різних вказівок та телефонограм від інших організацій та установ району.

О. Ч.

http://perec-ua.livejornal.com

КОЛУМБ ВІДКРИВАЄ ПІЦЕРІЮ

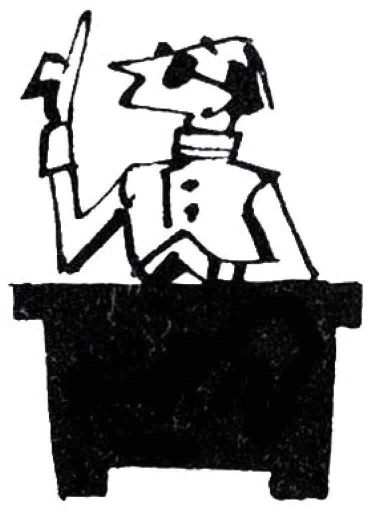

У затишній кухні за столом біля великого вікна Христофор докінчував улюблену піцу, яку запивав кавою «Експрессо». Його смаглява, як і він, дружина, Ізабелла, поралась біля електричної пічки, готуючи обід.

Колумб дивився мрійливо крізь вікно і, здається, шукав нових світів.

Він був столяром, самонаймленим, виробляв меблі і кабінетні устаткування — столи, шафи, домашні і кабінетні бари — з такою майстерністю — він уживав, крім горіхового, тільки дерево каліфорнійської секвойї і червоне дерево з Британської Колумбії, — що попит завжди випереджав його можливість самому вчасно виконати замовлення. Для багачів, і не тільки місцевих, але майже в усьому штаті, йому часто доводилось оздоблювати цілі кімнати, включно зі стінами і стелями, переважно канадським червоним деревом.

Скільки його не намовляли наймати собі помічників, він категорично відмовлявся.

— Визискувати інших не хочу, — казав він. — Крім того, тільки я можу виробляти те, що маю в задумі. Також капіталістом — не хочу бути!

Матеріально вони жили відносно добре, хоч дещо ізольовано, в м. Монтгомері, штат Алабама.

— Христі, — звернулась до нього жінка, — що хотів би ти поласувати на обід?

— Беяло, — відповів чоловік, — що тільки приготуєш — ти ж сама найкраще знаєш. Для мене ти — шеф понад шефами, найкращий з усіх шефів-куховарів, що колись жили або ще тепер живуть, включно з пресловутим д'Ескоффіє.

— А піцу, як звичайно, спекти?

— Розуміється! Як же без твоєї незрівнянної піци?!

Піца — проста і, треба сказати, досить гострувата італійська страва, останніми роками дуже популярна в Сполучених Штатах, успішно конкурує з «гарячими собаками» і гамбургами на булочках. Загальна рецепта проста: розтачене тісто ставиться в низьку, але широку, керамічну, вогнетривку скляну чи якусь іншу посудину, заливається томатним пюре, посипається старим сиром, переважно італійським пармесаном, покривається гріночками ковбаси, наприклад, пеппіроні, філетами маринованої риби, шампіньйонами або ще чимось.

Піцу продають сьогодні всюди в США, звідки вона «перекочувала», як і все інше, в Канаду. Але Ізабелла мала спеціальний, секретний рецепт. Її піца була пресмачною, розпливалася в роті, як пахучий карпатський мед, залишаючи глибоке й тривале задоволення.

— Знаєш, Белло, — сказав тихо, задумано Колумб, — я маю велику мрію — відкрити новий світ. Тепер якраз гаряча передвиборна кампанія — політикани, які кандидують, обіцяють виборцям всі блага на землі і навіть рай на тому світі, щоб тільки дістати їх підтримку. Звичайно, вони безсоромно брешуть. Але нагоду можна використати. Поїду я зі своїм планом до Вашінгтона.

Це було перед минулими президентськими виборами в США.

— Христі дорогий, треба тобі клопоту? — спитала засумовано жінка. — Живемо ми добре, живім спокійно й далі.

— Але людина, поки вона жива, — почав гарячитись Колумб, — завжди поривається до подвигів не тільки для своєї слави, але й для блага людства. А то проживе життя, як кретин, і піде з нього в забуття. Немовби й не було... Я таки поїду у Вашінгтон!

У Вашінгтоні Христофор Колумб добивався побачення з президентом. Даремно. З нього кепкували:

— Що ти, чоловіче, позбувся останньої клепки? Ти побачиш президента тоді, як рак свисне або свиня небо побачить.

Колумб бив пороги не однієї установи. І всюди йому не було доступу. Нарешті, щоб позбутись настирливого чолов'яги, його прийняв найнижчий рангом чиновник держдепартаменту, якийсь Джон Фрік.

— Я — Христофор Колумб, — ввійшовши до маленького кабінету, сказав шукач нових світів.

— Не чув про такого...

— Мій однойменник відкрив Америку!

— Брехня, — ми, американці, самі відкрили Америку.

— Земля кругла...

— Неправда! Наші воєнні кораблі знаходяться на всіх океанах і морях і всюди земля — плоска.

Колумб дивився в тупе обличчя чиновника найнижчого рангу і відчував розпач. Але ще спробував.

— Я маю велику мрію — план відкрити новий світ. Він увесь буде наш. Мені лише потрібен невеличкий корабель.

Тут чиновник найнижчого рангу справді розізлився:

— Ти, чоловічку, справді збожеволів. В першу чергу, ввесь цей світ — наш, інших ми не потребуємо. Далі, тепер гарячий час — вертайся скоренько додому і агітуй своїх приятелів та знайомих, щоб підтримали президента. Він — великий президент, можливо, найбільший в нашій історії, для таких маленьких людей, як оце ти. Він — за мир в усьому світі, за право кожного народу вирішувати свою власну долю — без зовнішнього втручання, хіба праведного нашого. Він — проти бідності, якої в нас не бракує, за соціальне забезпечення — за Велике Суспільство в США... Ну, забирайся! Після виборів побачимо...

Повернувся сумний Колумб у Монтгомері і пішов реєструватись, щоб віддати свій голос за великого президента малих людей.

За столом сиділа істота, ніби біла, з обвислим, червоним, як зварений рак, обличчям, з випукло-цибулястими, також червоними, очищами. Це був реєстратор. Його жирні пальці, які, мабуть, ніколи не знали праці, нервово стукали об стіл. Ніздрі то розширялись, то звужувались, як у старої шкапи. Таки на столі біля кийка лежав пістолет.

Перед Колумбом реєструвалось двоє білих.

— Як називається це місто? — спитав реєстратор першого.

— Монтгомері.

— Правильно. Секретарко, зареєструй його, як грамотного виборця.

— А як називається губернатор нашого штату? — спитав він другого.

— Уоллес.

— Точно. Грамотний виборець...

Підійшов Колумб. Реєстратор насупився. Здавалося, що він тепер уже не стукає пальцями, а кулаком б'є об стіл, ніздрі ще швидше запрацювали.

— Читати й писати знаєш? — спитав він Колумба.

— Так, знаю.

— Гм... Ану перекажи точно зміст 14-ї поправки до 18-ї статті конституції штату Алабама.

— Та як же мені таке пам'ятати? — обурився Колумб. — Спитайте ваших професорів — і вони не будуть знати!

— Неграмотний! Реєструвати — забороняю!

— Та це — несправедливо.., — почав протестувати Колумб.

Реєстратор уже цілком озвірився, погрозливо встав, простягнув руку до пістолета.

— Скажи, сучий сину, — заревів він, — чи ти не проклятий нігер? Виглядаєш, як мулат. Чи в твоїх паршивих жилах не тече брудна негритянсько-індіанська кров? Забирайся звідси, нігер! Геть сперед моїх очей! А то — негайно попадеш у буцигарню!

Три здоровезних держиморди схопили Колумба і з розмахом викинули на вулицю...

Христофор Колумб сидів за столом біля великого вікна, їв з несмаком смачну піцу, яку автоматично запивав кавою «Експрессо». В очах вже не було мрійності.

— Белло, — звернувся він до жінки, — немає в нашій країні, яку відкрив мій однойменник, — правди. Немає громадянських прав для її простих жителів. Є кривда і неправда. Є фальш і обман. Є корупція і злодійство. Є бог — долар. А нам ще кажуть, що це, мовляв, — вільний світ?! Суцільна, нахабна — брехня.

Він замовчав. Довго дивився на недоїдену піцу, якої, здавалось, не бачив. Раптом його очі натхненно блиснули. Народилась свіжа мрія, новий план.

— Белло, знаєш що? — вигукнув Колумб уже веселіше. — Покинемо це прокляте, расистське місто, де зневажають навіть старого Колумба. Поїдемо в Чікаго! Там відкриємо піцерію. Будемо пекти піци за твоїм рецептом — і будемо їх продавати. Успіх — безсумнівний! Згодна, дорога?

— Згодна, любий!

...Почали скромно. Але успіх був — моментальний. Скоро прийшлося збудувати велику пекарню, єдиний продукт якої — славетна піца Ізабелли посилається в усі великі і малі міста, навіть у маленькі містечка США.

Так Христофор Колумб відкрив не новий світ, а — піцерію. Сьогодні про нього з пошаною говорять:

— Колумб — король піцерії.

Микита ВІШТА.

Торонто (Канада).

ВЕСЕЛІ МОНАХИ

Монахи одного з найстаріших монастирів світу, швейцарські бенедиктинці, мають певні заслуги перед людством. По-перше, вони винайшли чудовий лікер бенедиктин, який і зараз виробляє французьке акційне товариство, що належить ордену бенедиктинців. По-друге, вони мають при монастирі свій театр і оце поставили в ньому американську оперу «Поргі і Бесс», побудовану на джазових мелодіях.

Таке вільнодумство викликало в церковних колах палку дискусію. Монахи захищалися від обвинувачень в безвірництві тим доводом, що джазову музику винайшли первісні народи, і тому вона не гріховна.

Діставши перемогу в дискусії, бенедиктинці звернулися до музики, винайденої сучасними народами. Їх оркестр з 75 виконавців з запалом грає свінг, бугі, диксі та твіст.

Прославлений лікер вимагає відповідного музичного супроводу.

Нотатки про їхні порядки

КОНКРЕТНА ПРОГРАМА

Герман Йозеф Абс, колишній гітлерівський банкір, а тепер перший радник західнонімецького канцлера Ерхарда, дав такі поради щодо передвиборної програми правлячої партії ХДС (християнсько-демократичний союз): «Треба обіцяти всім усе!.. Бо ми, німці, більше звикли до того, що передвиборні обіцянки не виконуються, ніж до того, що тих обіцянок зовсім не дають».

Передвиборна кампанія розпочалася точно за цим принципом. Хто краще збреше, той має більше шансів.

СКАЖИ, ХТО ТВІЙ ДРУГ...

Ще зовсім недавно чомбівський міністр внутрішніх справ Мунонго керував у Кольвезі — головному місті провінції Луалаба урочистою церемонією призначення на пост прем'єр-міністра уряду цієї провінції свого близького дружка Домініка Дюрквіна. Яке це було торжество! Мунонго виголошував хвалебні промови в ім'я свого приятеля. Свіжоспечений прем'єр божився, що не пошкодує сил задля свободи і демократії...

Та ледве збігло кілька місяців, як знову довелося Мунонго подорожувати в Луалабу. На цей час все обійшлося без урочистості, без промов і гучних тостів. Просто, Мунонго приїхав з десятком своїх помічників, щоб заарештувати того самого хваленого Дюрквіна. Й не одного, а з усіма його міністрами. Річ у тім, що весь кабінет міністрів Луалаби прокрався геть чисто. «Прихильник свободи і демократії» із своїми міністрами виявив велику прихильність до державної каси провінції і так обчистив її, що світить вона тепер порожніми сейфами...

Дізнавшись про це, Чомбе аж зайшовся від люті. Але переказують, що Мунонго його швидко заспокоїв.

Адже той самий прем'єр з Луалаби товаришував і приятелював з Чомбе ще більше, ніж з Мунонго. Спільний, так би мовити, друг...

З олівцем по Бердянську

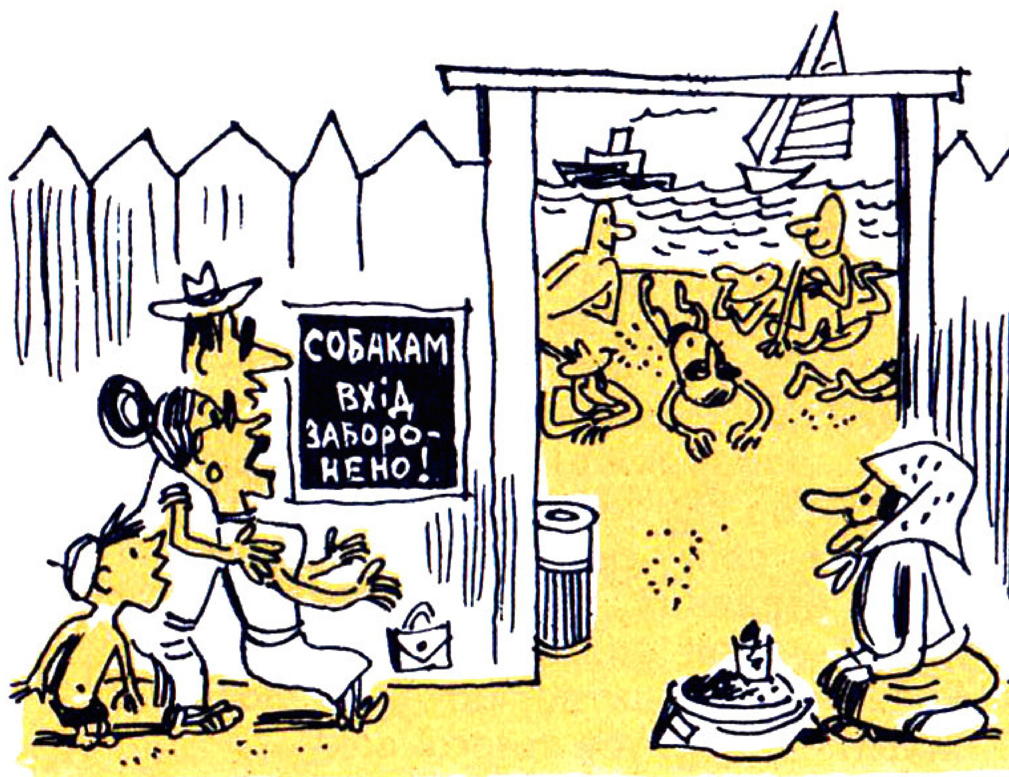

Бердянськ — місто південного сонця, теплого моря і холодного пива із справжньою таранею. Бердянськ — місто-здравниця й місто ось таких пам'яток.

1.

Міський пляж № 3 — унікальний заповідник найрізноманітніших заборон. «В'їзд на пляж на велосипедах заборонено». «Грати у футбол та волейбол заборонено». «У шлюпках сидіти заборонено». «На камері плавати заборонено». Заборонами охоплено навіть грамотних тварин. Кожна Жучка може прочитати сувору табличку: «Вхід на пляж собакам заборонено».

А от табличок «Шукати прохолодні напої заборонено» та «Купувати морозиво не дозволяється» не видно. І цивілізовані «дикуни» та «організовані» курортники мов у пустелі даремно шукають хоч краплю якоїсь вологи. У пустелі вони могли б хоч побачити марево з прохолодними напоями, а тут... пустеля!

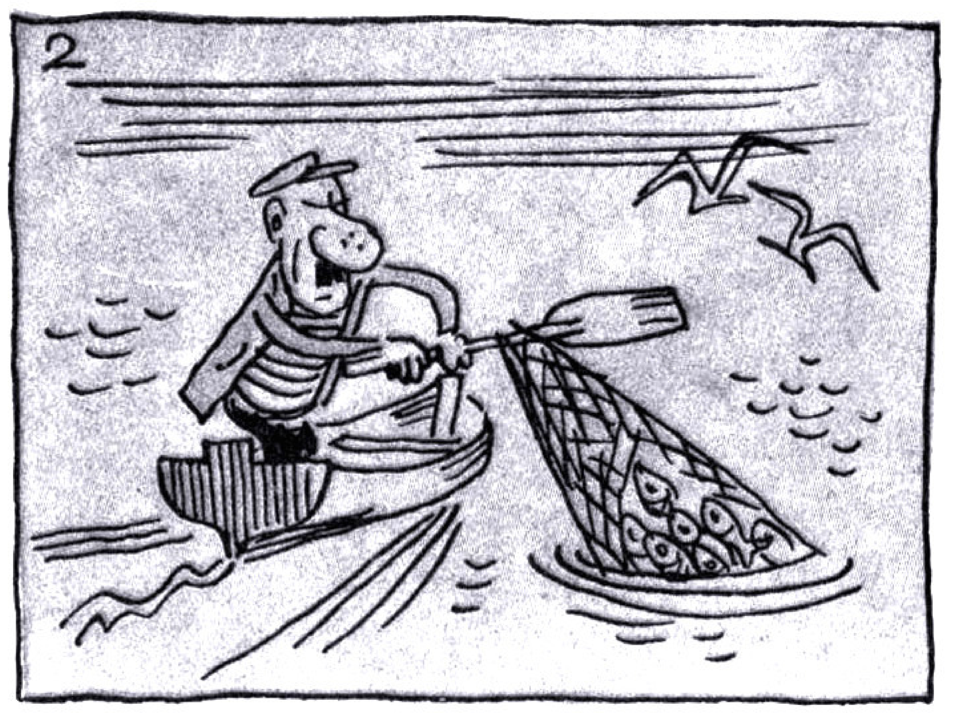

2.

— Де це ви загоріли у смужечку?

— Під тентом...

Неймовірно, але факт. Під бердянськими тентами заховатися від сонця неможливо. На «алеї кістяків» («кістяками» охрестили арматуру для тентів) уздовж набережної їх близько півсотні. І на жодний «кістяк» досі не натягнуто захисного полотна. Від залізної арматури на лави падає така вузенька тінь, що в ній міг би заховатися від сонця хіба що вуж,

3.

Над міськими пляжами витає мобілізуюче гасло:

— Розважитися — значить зважитися!

І справді, на прокатних пунктах є тільки медичні ваги. Прокату човнів, водних велосипедів, надувних «крокодилів» не було, нема і цього сезону вже не буде. З ранку до вечора чорні від загару курортники слухають меланхолійну пісеньку про такого ж невдаху — чорного кота: «Тільки чорному коту і не везе...»

4.

Від причалу відходив на Бердянську косу пасажирський катер. Його проводжав ридаючий натовп. Вітер кидав в обличчя солоні бризки і солоні сльози. Ми витерли з обличчя чужі сльози і запитали:

— Що трапилося?

— Пляшку знайшли... З запискою.

І ми прочитали цей, сповнений драматизму, сигнал біди. (Малюнки 1—5 внизу).

«Ми з татом — дикуни. Ура! На косі створені всі умови для дикунського життя! Коли тато добував вогонь тертям, я зібрався полювати мамонтів. Але тато сказали: «Мамонтів ще прапрадикуни з'їли... Он прийшов катер з Бердянська. Зараз поїду і куплю в кіоску все, що треба. Чекай тут, я хутко повернуся. У плавках добуду все без черги...» Скоро вечір, ніч. Де мій тато? Люди! Мій тато у плавках! Знайдіть його».

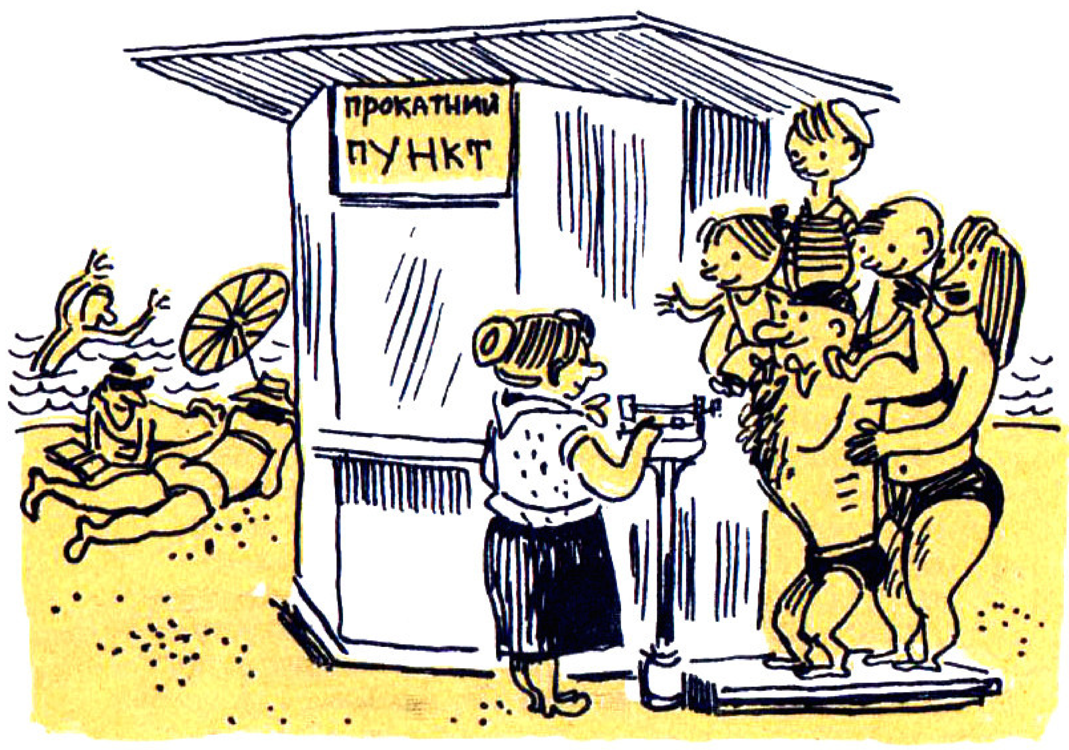

Ми кинулися на розшуки. Кіоски на набережній можна полічити на пальцях однієї руки. Але знайти тата нам не пощастило: всі пляжники хитрі, всі стають у чергу в плавках.

Тоді ми пішли до директора «Курортторгу» О. Д. Черкасова:

— Чому, — питаємо, — ваших «точок», крім центрального пляжу, ніде на березі не побачиш? Чому не організовано торгівлю на інших пляжах і на косі, де відпочивають сотні людей?

Але т. Черкасов відбив наш наскок контрзапитаннями:

— А чому це мусить робити «Курортторг»? Чому не Бердянський трест їдалень та ресторанів? Чому не рибкоопторг?

Здорово! А ми досі думали, що у піддавки грають тільки шашисти...

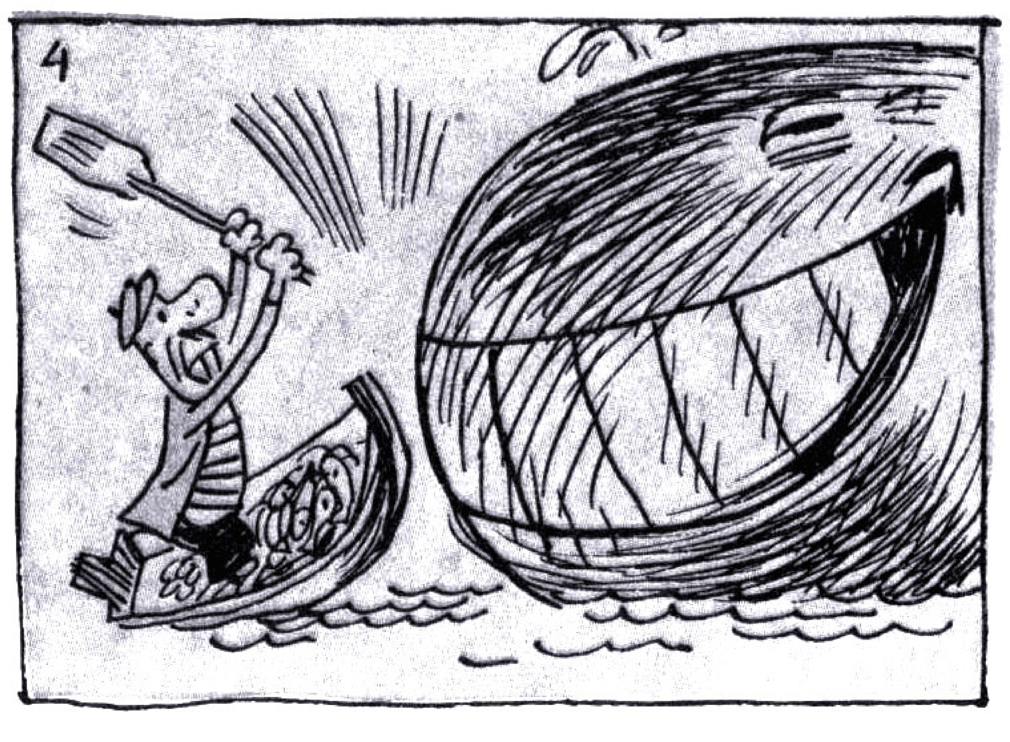

5.

Отже, в Бердянську є рибкоопторг, від якого т. Черкасов чекає біля моря торговельної погоди. Але спеціалізованого рибного магазину в місті нема. Нема риби і в гастрономах. І навіть у ресторанах не з'їси рибної юшки. Мовляв, ще не ловлять. А от на базарі риби-риби! Бери на вибір — лящ, сазан, рибець, тараня, бички... Звідки ж вона тут береться? Щоб розгадати цю таємницю, ми завітали до рибінспекції і... натрапили на «казку рибалки про рибку». (Малюнки 1—5 справа).

«Що ви мені торочите? Я тараньки не люблю! Я навіть пива не п'ю... Я хвора людина. Лікарі порадили мені дихати на морі йодом...»

«Вийшов я у море дихати, коли це весло за щось зачепилося. Дивлюся — матінко моя! — капроновий невід з рибою... Хотів було випустити малечу у море, коли...»

«Коли з туману суне щось страшне і темне. Не інакше, — думаю, — живий кит. А у нас в Азовському морі планктону, самі знаєте, нема, напхає, гад, черево рибкою...»

Приблизно такими побрехеньками час від часу частують рибінспекторів кадрові любителі «дихати» столяр В. Кирпаньов, пресовщин з «Азовкабеля» В. Барабаш, брати Бойки, колишній охоронник П. Білий і навіть... старпом катера ПТС-38 Л. Шелудченко. «Плата за страх» помірна — лише 10 крб. штрафу. Браконьєри у своєму бюджеті не мають й найменшої пробоїни, бо за ніч виловлюють риби на 100—150 карбованців. Словом, «накладні витрати» сплачує Азовське море...

6.

Ми познайомилися з чудовими планами Бердянської міськради. Лейтмотив їх — «приділити серйозну увагу культурному обслуговуванню відпочиваючих». За планами мусили впорядкувати і навіть телефонізувати пляжі, відкрити два пересувних кафе «Хвиля» на 160 «посадочних» місць кожне, збудувати критий ринок і новий кінотеатр «Авангард», мусило працювати пересувне кафе і на Бердянській косі... Що з цього приводу можна сказати? Стару істину: папір все терпить.

З Перцем подорожували та піт з чола витирали художник А. ВАСИЛЕНКО та фейлетоніст Ю. ЯЧЕЙКІН.

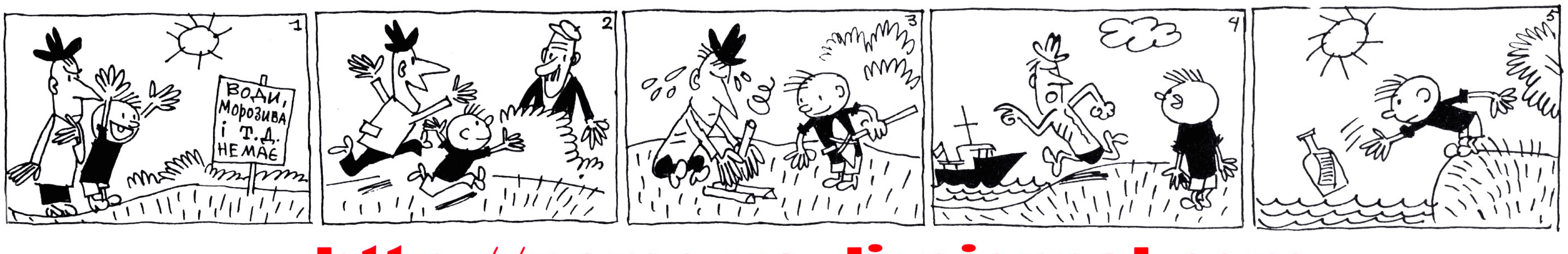

http://perec-ua. livejornal.com

БАШ НА БАШ

Мал. К. ЗАРУБИ

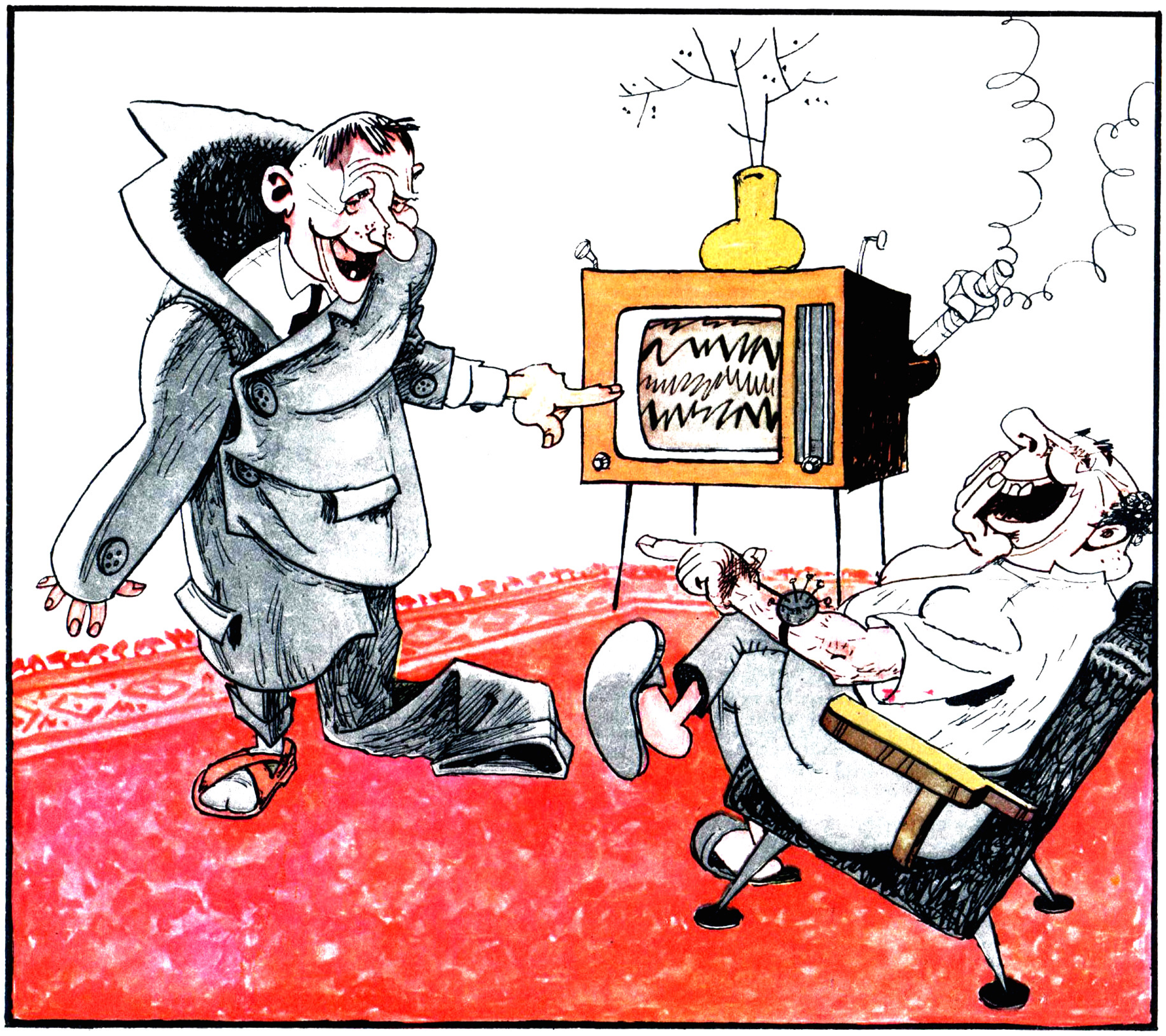

— Ти костюм у нашому ательє шив?
— А ти в нашій майстерні ремонтував телевізор?

КОМЕРЧЕСЬКА ГОЛОВА

Вороні бог послав шматочок сиру, а Лиходідові Григорію Сергійовичу, директорові Пологської міжрайбази Запорізької облспоживспілки, не бог, а Оріхівський (теж Запоріжжя) плодоконсервний завод послав вагон консервів. Ворона свій сир по недосвідченості втратила, а Григорій Сергійович вагон цілеиьким одержав, коли не вважати, що розбилося кілька банок томатного соку.

Ворона за сир нікому не платила, і Григорій Сергійович за вагон консервів вирішив не платити, під тим приводом, що, мовляв, він його нікому не замовляв.

Ворона, коли сир втратила, ні в кого не вимагала компенсації, а Григорій Сергійович вимагає, щоб Оріхівський плодоконсервний завод повернув міжрайбазі гроші за кілька розбитих банок томатного соку.

Сміхота, їй-богу,— 4917 карбованців не дам, і за те, що не даю, поверніть мені 8 карбованців 44 копійки. Що то комерчеська голова!

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

ПАНЧОХИ З ТАЄМНИЦЕЮ

Є ж на світі такі малосвідомі жінки! Прикро, звичайно, а доводиться констатувати: ще не перевелися... Купить собі така жіночка капронові кроєні панчохи виробництва Одеської трикотажної фабрики і — яке варварство! — натягає їх собі на ноги. Мало того, ще й ходить у тих панчохах і в свята, і в будні. А що найдивовижніше — трапляються такі знахабнілі особи, що навіть у дощову погоду в одеських панчохах хизуються!

Єдина втіха — що довго вони в них розгулювати не будуть. День-два, не більше. На більше у тих кроєних панчіх, як то кажуть, духу не вистачає — розповзаються.

От, приміром, у громадянки К. панчохи розповзлися наступного ж дня після покупки. І знаєте, що їй з цього приводу відповів директор Одеської трикотажної фабрики т. Єфименко?

«Панчохи, — написав він, — не можуть бути рекомендовані для повсякденного носіння».

От що він їй написав. Але ж — тільки їй! Інші жінки, не знаючи цієї таємниці, продовжують купувати панчохи Одеської фабрики, і на думці не маючи, що носити їх можна тільки у великі свята. Та й то,— не на ногах, а в сумочці. Як унікальний зразок бракоробства!

СВАЛЯВСЬКА НОВИНКА

Перед вами спальний комплект меблів: два ліжка з матрацами, дві тумбочки і трюмо. Це, так звана, свалявська новинка. Перша її цінність: вартість — 400 карбованців. Друга: вона морозостійка, виготовляється виключно з сирої деревини і добре зберігається на морозі. Теплих спалень не витримує і тріскається при кімнатній температурі.

Матраци цих ліжок, на відміну від усіх інших, набиті чимсь твердим, як щебінка.

Секрет технології виробництва таких спальних комплектів відомий лише Свалявській мебльовій фабриці тресту «Закарпатліс» Львівського раднаргоспу.

М'ЯКО КАЖУЧИ...

Шукати голку в копиці сіна — робота, звичайно, не дуже вдячна. А проте, якщо це голка до примуса, до того ж — виготовлена на Барському райпромкомбінаті (Вінницька область), то й шукати її, мабуть, не варто. Хто сподівається, що такою голкою можна прочистити форсунку примуса, той з однаковим успіхом може спробувати це зробити за допомогою волосини, вирваної з голови. В обох випадках результати будуть абсолютно однакові. Бо дротинка, з якої зроблена голка, така ж м'яка, як і ручка, в яку її запресували.

Такі, ні на що не придатні, голки можна бачити на кожному смітнику там, де люди ще користуються примусами.

На цих голках не написано, що їх виготовили люди, м'яко кажучи, позбавлені найменшого почуття відповідальності, але це і так добре видно.

ЩО ТАМ ЧОРТ...

Не такий, кажуть, чорт страшний, як його малюють... Але так тільки кажуть! Намалюйте чорта фарбами Криворізького сурикового заводу і — гарантуємо — зразу ж наженете страху на всіх.

Та що там чорт... Покрийте криворізькою фарбою лавку в саду або ж балкон — і, б'ємося об заклад, самі ж побоїтеся наблизитись до них. Такі це фарби! Особливо — зелена. Втім, то тільки на банці написано, що зелена, а відкриєш її — і переконуєшся, що в ній суміш фарб усіх відтінків, які тільки може увібрати людське око.

Однак, і це не всякого настрахати може.

Найстрашніше, що фарба не хоче сохнути. До цієї істини доходиш лише через тиждень, а то й пізніше, коли сідаєш на лавку. Або ж — притулюєшся до пофарбованого балкона. Тоді, нарешті, ти остаточно переконуєшся, що влипнув. І буквально, і фігурально! І починаєш згадувати не чортів, а бракоробів, що подібне страхіття у продаж випускають.

Такий бракороб, повірте, страшніший за чорта!

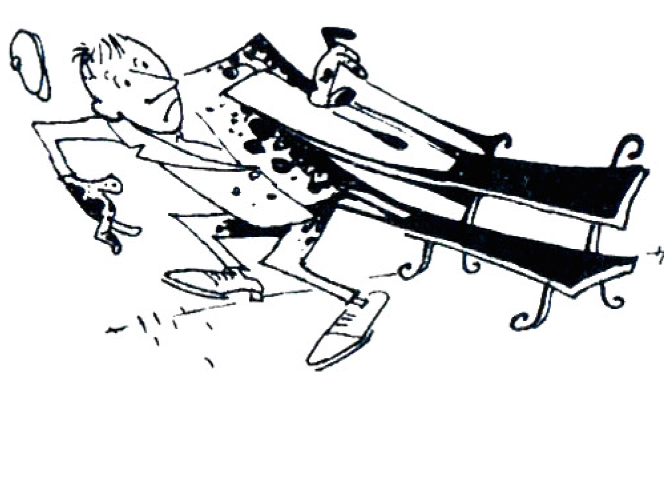

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що Новоукраїнський цукрозавод (Кіровоградська область) скидає у річку Чорний Ташлик шкідливі відходи виробництва, повідомлялося у телеграмі ТАП «Водичка з сиропом» у № 6 «Перця».

Придніпровський раднаргосп повідомив редакцію, що інспекція Нижнього Дніпра та санепідстанція за відсутність контролю за роботою очисних споруд наклали штраф на директора цукрозаводу т. Лукашенка та головного інженера т. Мовлика.

★ «Булька на воді» — так звався фейлетон у № 7 «Перця» про незадовільну роботу Подільського банно-прального комбінату: білизну там, замість обумовлених днів, могли видати і через чотири тижні; траплялося, що речі клієнтів пропадали і їх місяцями розшукували, а відшкодовувати вартість пропажі не поспішали, тощо.

Начальник експлуатаційного відділу Управління підприємств комунального обслуговування м. Києва т. Кошман повідомив, що фейлетон було обговорено на виробничій нараді працівників комбінату. Керівництво комбінату вжило заходів до ліквідації недоліків.

Нині білизну видають через 7 діб, а згодом, після встановлення додаткового устаткування, строк цей буде скорочено ще більше.

Громадянам, у яких пропала білизна, вартість її повністю відшкодовано за рахунок винних.

★ Колишній помічник бухгалтера Федаш А. С. та завгосп Полішко І. І. три роки тому були засуджені народним судом за розкрадання колгоспного майна в артілі «Шлях до комунізму» (Магдалинівський район). Після відбуття строку обидва повернулися до колгоспу і знову влаштувалися працювати у цьому ж колгоспі на матеріально-відповідальній роботі. Про це розповідалося у листі колгоспників до редакції.

Після перевірки листа секретар Дніпропетровського обкому КПУ т. Чебриков повідомив редакцію, що, оскільки за вироком суду Федаш і Полішко не можуть обіймати посад, зв'язаних з матеріально-грошовими цінностями та бухгалтерською діяльністю, їх обох від роботи звільнено.

★ Нам написали про те, що головний лікар лікарні с. Покровки Дорошенко Л. І. (Нікопольський р-н) систематично пиячить і негідно поводить себе.

Заступник завідуючого Дніпропетровським облздороввідділом т. Аршава повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, дійсно мали місце. Дорошенка з посади головного лікаря знято.

Народні усмішки

НАВЧИВСЯ

Приходить дядько додому і каже своїй жінці:

— Жінко, я вже навчився по-німецькому балакать.

— Ану, скажи щось, — каже жінка.

— Варум *) ти мені борщу не зварила?

*) Чому.

У ШКОЛІ

Питає учитель купецького синка:

— Скільки буде два і два?

— Три, пане учитель.

— Як-то три?..

— Ну, три з половиною!

— Як я бачу, то ти цілком дурень...

— Ну, чотири!

— То чому ти відразу не сказав?

— А хіба можна відразу дати чотири, не поторгувавшись?..

ЯК ЧОЛОВІК ВІШАВСЯ

Раз чоловік захотів повіситься. Узяв налигач і, щоб ніхто не побачив, пішов до лісу. Прив'язав один кінець до дерева, а другий до пояса, повис і чекає смерті.

От іде подорожній, дивиться та й питає:

— Ти що тут робиш?..

— Не бачиш, — каже, — вішаюсь...

— От ти дурний, та хіба ж так вішаються? Ти за шию прив'яжи.

— А звідкіль мені знати, я вішаюся вперше, — відповів чоловік.

Повідомив Василь ВІТРАК
з м. Бухареста (Румунія).

ЯК ЧОЛОВІК КОРОВУ КУПУВАВ

В одного чоловіка була дуже стара корова. От одного разу жінка йому каже:

— Пожени її, чоловіче, на ярмарок, продай, а ми купимо собі молодшу.

Послухав чоловік жінку, погнав корову у сусіднє село на ярмарок. Продав її за п'ятдесят карбованців та й прийшов додому.

А через тиждень пішов уже в друге село на ярмарок, купив корову, пригонить додому, а жінка придивилася до тварини, та й каже:

— Чоловіче, це ж та сама корова, що ти продав у ту неділю!..

А чоловік відповідає:

— Не може бути, бо ця корова на п'ять карбованців дорожча за ту...

Повідомив В. Г. ЛАНОВИЙ
з. с. Вівсяники, Деражнянського району,
Хмельницької області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції журналу «Перець», видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.**
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Журнал «Перець» № 17(556)
(на украинском языке).

Підписано до друку 19.VIII. 1965 р.
Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 09012. Зам. 03940. Тираж 500.000 прим.

Пожежа в Дубовому

Це почалося ще позаторік. І. М. Біль тоді завідував швейною майстернею Дубівського сільського споживчого товариства. Вранці він відмикав двері, вдень керував, а увечері вішав замок і потихеньку йшов додому. Отак і дні проходили.

А одного вечора Біль повісив замок і не пішов додому. Його щось потягло в чайну...

— Е, — скажете ви, — знаємо, чого він туди попхався.

Ой, ні! Уявіть собі, Біль навіть не сів за стіл. Він скинув шапку, простяг руку і хрипким голосом промовив:

— Дайте, не минайте!.. Пожертвуйте, хто скільки може...

— Це Біль? — питали люди, не повіривши своїм очам.

— Він... Біда людину спіткала. Погорів.

Першим кинув у шапку асигнацію голова ССТ В. І. Стребульов:

— На віку, як на торговій ниві, всього трапляється... Хто знає, що буде з нами завтра. В одному ССТ працюємо...

Співчували Білю. Кидали в шапку хто карбованця, а хто й десятку чи дві. Як кажуть, у кого яка душа.

Стребульов морально підтримував Біля:

— Проси, не соромся... Очі під лоба підводь. Більше дадуть! Перемахни ще в Старі Кошари. Походи по магазинах. Там є свої люди. Дадуть!

Обійшов Біль всі торговельні точки. Зібрав чималу суму.

І знову мовчки відмикав двері майстерні, мовчки керував і, тихенько повісивши замок на двері, йшов додому.

Не минуло відтоді й півтора року, як Біля знову побачили в чайній з шапкою в руках.

— Дайте, — скиглив він, — хто що може.

— Знову Біль просить? — дивувалися люди. — Що трапилося?

— Погорів. Хіба не чули? Учора вдарив грім прямо з ясного неба.

Обійшов Біль всі торговельні точки, склади, комори ССТ, але цього разу ніхто нічого не дав. Тоді на виручку прийшов голова ССТ Стребульов:

— Дайте чоловіку, хто скільки може!

— Я сама погоріла, — відповів жіночий голос.

— У нас теж гроза, — загув чоловічий бас...

Що ж це за пожежі такі в Дубовому?

Уперше грім упав на голову Біля в 1963 році, коли на майстерню наскочила ревізія. Тоді ревізори знайшли в майстерні документ, який гласив, що Біль здав продукції на 1534 карбованці. Насправді ж він ці гроші поклав до кишені, прикрившись липовою документацією.

Розгнівався тоді голова ССТ:

— Поклади гроші, які взяв, і все буде гаразд, а ні...

— Я вже їх розтратив, — розвів руками Біль.

— Попроси. Обійди всі торговельні точки, і нехай скинуться та погасять.

Скинулися й погасили. Погасили, а воно десь аж через півтора року знов спалахнуло. Цього разу горіло 7102 карбованці. За 65 замовлень, виконаних кравцями, Біль поклав до кишені 4086 карбованців. Продав на базарі костюмів і пальт на 889 карбованців. Потім вторгував за матерію 2189 карбованців...

Голова ССТ Стребульов радив:

— Обійди точки з шапкою в руках. Нехай скинуться та погасять.

Воно, може б, і погасили, та чомусь одна біда не йде сама, а ще й другу тягне за собою. Саме в цей момент працівники сільського магазину Лазарук і Коварчук і собі поцупили 900 карбованців. А в магазині села Старі Кошари Надія Поварчук недооцінила товарів на 2024 карбованці та так і продавала селянам товари «трішки дорожче».

Продавців звільнили з роботи і перевели в чайну. Тепер вони гасять свої гріхи і їм не до Біля. Спробуй погасити, коли горить все споживче товариство!

А голова Ковельської райспоживспілки Федір Федорович Дубницький раз на віку навідався у Дубове, подивився і теж махнув рукою:

— Горіть, дідько з вами!

М. ПРЯДКО.
Т. ДРУЖЧЕНКО.

Волинська область.

Любий Перче!

«Взяв би я бандуру, та й заграв...» Заграв би пісню сумну-сумну. Про те, як неповороткі працівники торгівлі можуть перетворити дрібницю на дефіцит.

Взяв би та й заграв. Тільки немає струн у моєї бандури і невідомо, де їх можна придбати. У всякому разі, зав. відділом Білоцерківського універмагу т. Бондаренко листовно запевняє, що «струн на базі «Укропткультспортторгу» не було на протязі всього 1965 року».

Доведеться, мабуть, як у тому анекдоті про чоловіка, що загубив гудзика та новий костюм купував, — і мені нову бандуру придбати. Візьму її, піду до Міністерства торгівлі УРСР, до самого начальника управління по торгівлі культтоварами т. Ніколаева. Тільки спочатку до тебе, Перче, загляну. Щоб ти її на перчанський лад настроїв.

О. ЗБОРОВСЬКИЙ,
бандурист-аматор.
Київська область.

Можеш нас вітати і поздоровляти. Нарешті, після твого втручання, Шолохівський ремонтний завод, Дніпропетровської області, капітально відремонтував наші автомашини, що їх ми йому здали ще торік. Хоч довгенько у себе їх тримав, зате ж зразково відремонтував — майже до самого колгоспу добралися своїм ходом і, тільки трохи не доїхавши, закапризували, почали назад на завод проситися. Щоправда, після детального огляду автомашин виявилося, що така їхня поведінка цілком виправдана: то там, то тут випирають ті ж самі дефекти, що були і до ремонту.

Виходить, Перче, гроші завод з нас одержав за те, що вміло ці дефекти зафарбував.

Щире спасибі бракоробам заводу за таку добру послугу. Інші майстри-ламайстри і цього не вміють.

І. КРИВОНОС,
голова колгоспу.
Колгосп «Слава»,
Межівського району,
Дніпропетровської області.

Чували ми якось про машину часу. Чудесна, кажуть, штука. Сядеш, натиснеш на кнопку і полетиш на рік, на два чи на століття вперед. А натиснеш на другу кнопку, даси задній хід і зможеш полетіти на кілька днів, місяців чи років назад.

Чи не знаєш ти, Перче, та машина тільки в книжках письменників-фантастів існує, чи, може, щось подібне вже й наші вчені винайшли? Нам би дуже така машинка у пригоді стала. Уяви собі наше становище. Одержуємо ми 18 липня директиву з Млинівського районного виробничого управління сільського господарства, датовану 15 липня. У директиві нас зобов'язують терміново розглянути стан закупок сіна, забезпечити виконання завдань і доповісти про це до 10 липня.

От ми й досі сидимо та ламаємо голови, як це зробити, щоб доповісти «назад» у строк. Але бачимо, що без машинки часу тут аж ніяк не обійтися.

П. ОДЕМЧУК,
голова колгоспу імені 17 вересня.
Млинівський район,
Ровенської області.

Я, Перче, мов той лицар на роздоріжжі. Направо поїдеш — облизня спіймаєш. Наліво — у тюрму сядеш. Поїхав би прямо — так дороги не знаю. От і роби, що хочеш, — або сядь та плач, або стоячи реви...

А діло ж і дірки з бублика не варте. Придбав я ще в серпні 1962 року газову плитку. І стоїть вона в мене, як дорога цяцька—ні зварити на ній, ні спекти. Все жде, коли я балона газового до неї підключу. А де ти його візьмеш? Можна купити на стороні — так я добре знаю, що «на стороні» продають тільки крадені балони. А у наших брацлавських газовиків зимою льоду не випросиш — все кажуть: «немає, дедушка, вільних балонів».

От і стою я, Перче, на роздоріжжі та й думку гадаю: невже ж мені в Брацлаві іншої дороги, крім «наліво», немає?

Ф. ПИСЬМЕННИЙ.
пенсіонер.
Вінницька область.

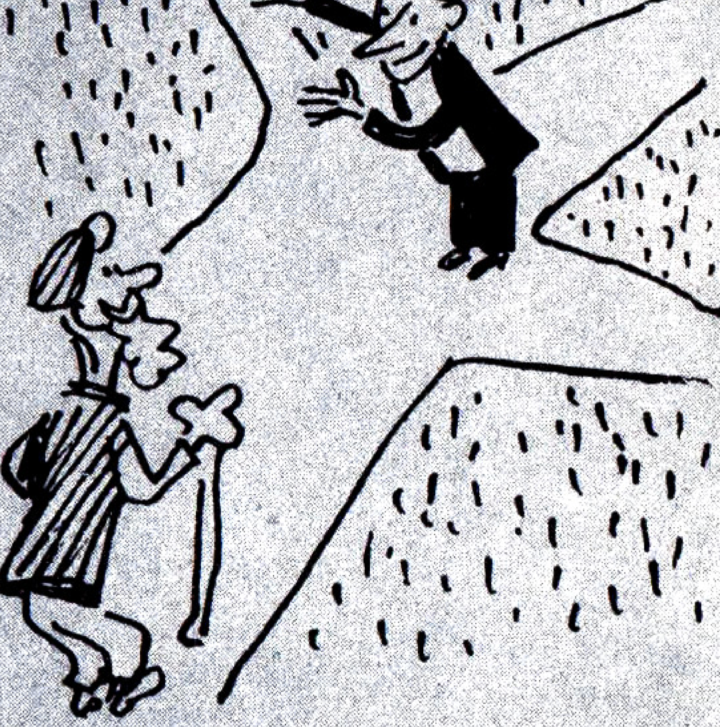

Хто-хто, а вже ми, автомобілісти, добре знаємо, що таке «не везе».

Не везе — коли автомашина вибуває з ладу. Але це ще півбіди. Справжня біда — коли доводиться возити машину на ремонт до Олександрійського авторемзаводу «Укрсільгосптехніка».

Недавно ми одержали з цього заводу сім відремонтованих двигунів ЯАЗ-204. Привезли, випробували і виявили в чотирьох двигунах чимало прихованих і добре замаскованих дефектів. Змушені були ті двигуни назад на завод везти.

Втім буває, що і після повторного ремонту мотор не хоче працювати. Двигун, якого ми здали по замовленню № 231818, повертався на завод аж тричі. Нарешті, ремонтники довели таки його до ладу і за це... додатково здерли з нас ще 70 карбованців.

Нам, проте, здається, що олександрійським бракоробам цього замало. Звертаючись до тебе, Перче, ми сподіваємося, що ти ще й з свого боку їм добавиш.

На додаток до того, що на їх адресу щодня летить від клієнтури...

Г. КОЧУБЕЙ,
головний інженер вантажного автопарку.
м. Черкаси.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

НОВИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ ТАНОК

Кап-Кан.

Індекс 74393